

LUTHERSK KIRKETIDENDE

**TEMANUMMER:
UTFORDRINGENE FRA EDINBURGH 2010**

INNHold

En misjonerende kirke / "Misjon til forandring - Transforming mission" / Der vi møtes / Alle kristne og alle kirker er en del av Kristi kropp i verden / Fra bispedømmerådene og Kirkedepartementet

SØNDAGSTEKSTEN

Vingårdssøndagen - Knut Helge Høyland

Såmannssøndag - Anne Birgitta Langmoen Kvelland

Kristi forklarelsesdag - Fader Olav Lerseth

**Nytt år, nye muligheter -
nye og gamle åpenbaringer?**

En misjonerende kirke

Vi er så vidt inne i et nytt år - og en ny åpenbaringstid. Nytt år, nye muligheter - nye og gamle åpenbaringer? Åpenbaring er et litt gammelmodig ord. Da jeg leste det mens jeg

skrev på dette, tenkte jeg på at det sier noe fint, også språklig - at noe blir åpnet opp, tydeliggjort på en ny eller annerledes måte. Tradisjonelt sett er dette også en tid for å løfte fram

misjonsperspektivet spesielt, og vi har i dette nummeret tre artikler som belyser tema: Et intervju med prosjektlederen for Flerkulturelt Kirkelig Nettverk, Lemma Dessta, en artikkel av Maicon Steuernagel, misjonær fra Brasil til Norge, og endelig en oppsummering og et utblikk fra misjonskonferansen i Edinburgh 2010, skrevet av Knud Jørgensen.

Felles for de tre bidragene er at de har "utfordringen fra Sør" som et bærende element. De vektlegger migrasjonens betydning, kirkeveksten i Sør og hvordan misjon "from the West to the rest" blir erstattet av en bevegelse "from everywhere to everyone". Det kan og bør utfordre mentaliteten i kirkene både i Nord og i Sør. Steuernagel hevder at våre kirker i Nord er mer preget av et sekularisert syn på verden, hvor troen blir sett på som et personlig anliggende i den private sfære, og hvor teologien blir mer spesialisert og handler mindre om vanlige folks konkrete hverdag - at vi trenger mer lengsel, mer Ånd, mer hverdagsnær teologi.

Samtidig opplever jeg at mange mennesker er åpne for å snakke om tro og høre andres tanker og erfaringer, så lenge de opplever at det snakkes ærlig og nyansert om livet og troen - vitnesbyrdet fra den enkelte troende og fra fellesskapet, inn i konkrete situasjoner, det personlige vitnesbyrd. Det kan fort lyde litt klamt for noen; i så fall er det bare å bruke andre ord. Men poenget er at kirken og fellesskapet trenger smittsomme kristne som lever og deler tro på en troverdig måte i hverdagen. Profesjonelle strukturer og ansatte kan aldri erstatte det. Likevel har vi et ekstra ansvar som prester og andre menighetsledere, fordi vi fort blir andre menneskers ansikt på Gud og kirke, ansvar for å vitne og ansvar for å bidra til utrustningen av andre vitner.

Jeg vil tro at mange prester og andre kirkelig ansatte opplever det samme som meg - at svært mange mennesker kan fortelle om konkrete erfaringer med kristne som i verste fall har ført dem bort fra eller ut av kirken for godt, og i beste fall har skapt en nysgjerrighet og et ønske om selv å tilhøre dette fellesskapet. Det er et stort ansvar og en stor mulighet for hver og én

av oss. Noen ganger mister jeg helt motet av det; andre ganger inspirerer det meg.

I høst, mens Kirkemøtet pågikk, fikk vi på den ene siden debattene i forbindelse med Einar Gelius sin avgang, hvor mange formidlet at de opplevde dette bare bekreftet deres fordommer om kirken som trang, fordømmende, hyklerisk og maktglad. Samtidig ble den store innbyggerundersøkelsen offentliggjort, som viste at kirken lå helt i toppen hva gjaldt brukertilfredshet, sammenlignet med 23 andre store statlige virksomheter og institusjoner. Den undersøkelsen fikk minimalt med oppmerksomhet. Det meldes svært ofte om gode erfaringer lokalt - "presten vår, menigheten vår, kirken vår er helt ok, men det er så mye annet,

... kirken og fellesskapet trenger smittsomme kristne som lever og deler tro på en troverdig måte i hverdagen.

det som kommer fram i media, det som roper høyere, som jeg ikke gjenkjenner, ikke liker." Hva gjør en misjonerende kirke med det?

Jeg tror vi trenger å dyktiggjøre kirkelige ledere i møte med media. Vi trenger å dyrke fram og gi spillerom for de kirkelige ansatte som er flinke til å kommunisere tro ut i media, og som samtidig er seg veldig bevisste at de representerer og løfter fram fellesskapet. Og vi trenger, hver og en av oss og som lokalt fellesskap, å øve oss i å leve og dele tro på en smittsom måte - fortsette det gode arbeidet vi gjør - og satse på å bli enda bedre - på både innhold og form. Da må vi leve mottakende, ta imot fra Gud det vi skal gi videre - søke Gud med en "ønskende mentalitet", som Dessta kaller det, en lengsel etter å kjenne Guds nærvær og kraft - og spille hverandre gode...

Knud Jørgensen peker på at under Lausanne-møtet i Cape Town i høst, sto begrepet "etterfølgelse" sentralt. Et sterkt kall til ydmykhet, integritet og enkel livsstil. Til å kunne være både kulturåpen og motkulturell på en gang. Til å la tro og dagligliv henge sammen. Dessta påpeker at han opplever dette som et mye mer selvfølgelig krav til ledere i migrantmenigheter - at de får sin autoritet, ikke ut fra formell kompetanse og stilling, men ut fra sitt liv og sitt vitnesbyrd, at de tror og står for det de preker, at de selv er etterfølgere som er verdt å følge etter.

For min del er jeg nok glad for at vi også har noen formelle strukturer og kriterier på plass. Mange uformelle eller flate strukturer er ekstra sårbare for å bli utnyttet av sterke og maktglade ledere. Men utfordringen står der til oss: Å søke og ta imot det Gud vil gi oss. Å leve og dele tro på en måte

som oppleves troverdig. Å gi videre de åpenbaringer vi har fått. Så enda flere kan få møte den oppstandne Jesus Kristus som gir frelse og liv, rettferdighet og håp.

Så enda flere kan få møte den oppstandne Jesus Kristus ...

SUNNIVA GYLVER
sunniva@gylver.no

Takk til Jan Otto Myrseth

Fra årsskiftet har Jan Otto Myrseth valgt å avslutte sitt verv som redaktør for Luthersk Kirketidende. Dermed avrunder han en innsats som ble påbegynt i 1999. Gjennom hele 12 årganger har bladets lesere kunne glede seg over hans velskrevne og innsiktsfulle lederartikler om aktuelle kirkelige og pastorale tema. Ikke minst kommer vi til å savne hans klangfulle nynorsk. I løpet av 2010 sluttet han som prost i Ringerike for å begynne som domprost i Bergen. Dine medredaktører vil takke deg for et utmerket samarbeid, og ønske deg lykke til med nye utfordringer i tjenesten for vår kirke.

Samtidig har vi gleden av å annonsere at Jan Ottos etterfølger som prost i Ringerike, Kristin Moen Saxegaard, vil overta den ledige plassen redaksjonen. Hun begynner i denne oppgaven fra sommeren.

Sunniva Gylver

Harald Hegstad

Sjur Isaksen

”Misjon til forandring - Transforming mission”

AV KNUD JØRGENSEN

Knud Jørgensen er førsteamanuensis II ved Det teologiske Menighetsfakultet. Han har ledet studiearbeidet innen Edinburgh 2010 og deltatt i Lausanne-kongressen i Cape Town som en av flere "senior statesmen and - women". Han var med i planleggingsgruppen for misjonskonferansen i Oslo i september.

Det ble i 1910 holdt en misjonskonferanse i Edinburgh som satte dype spor i misjon og kirkeliv i det 20. århundre. Konferansen løftet opp temaet ”Verdens evangelisering i vår generasjon”. Konferansen staket ut visjoner for det 20. århundre og førte til en utvikling som i 1948 resulterte i opprettelsen av Kirkenes Verdensråd og i 1974 ga støtet til Lausanne-bevegelsen. Slik har begge disse strømninger sitt utgangspunkt i Edinburgh 1910. Derfor har da også begge feiret hundreåret i 2010 med konferanser i Edinburgh og Cape Town.

”Witnessing to Christ Today”

Bak konferansen i Edinburgh (“Edinburgh 2010”) sto et råd med deltakelse fra alle kristne tradisjoner og konfesjoner (inkludert Lausanne-bevegelsen) med forkjørsrett for det globale Sør. Temaet var ”Witnessing to Christ Today”. I stedet for optimismen fra Edinburgh 1910 ønsket man å peke på *martyria* (vitnesbyrd) som det overordnede misjonsbegrep. Dette vitnesbyrd kommer til uttrykk i *kerygma* (for-

kynnelse), *diakonia* (tjeneste), *koinonia* (felleskap) og *leiturgia* (gudstjenesteliv). Dette skiftet reflekterer at misjonsbegeistring fra Edinburgh 1910 etter to verdenskriger ble erstattet av ydmykhet, tap av frimodighet og frafall i Vesten. Samtidig har århundret bekreftet at evangeliet kan slå rot i enhver kultur og frembringe frukt i kirke og samfunn alle steder. Bevegelsen fra verdensevangelisering til vitnesbyrd speiles i flere av de emner Edinburgh 2010 har tatt for seg. I en felles uttalelse (*A Common Call*) fra konferansen i Edinburgh i juni tales det f.eks. om makt og sårbarhet:

Vi er rystet over den skjeve fordeling og den manglende balanse av makt som deler og uroer oss i kirken og verden. Vi er kalt til å gjøre bot, til kritiske overveielser omkring maktsystemer og til ansvarlig bruk av maktstrukturer. Vi er kalt til å finne praktiske måter å leve som lemmer på det ene legemet, i full bevissthet om at Gud står den stolte imot, at Kristus byr velkommen og gir kraft til de fattige og sårede, og at Helligånden manifesterer seg i vår sårbarhet.

”Sårbarhetens” misjon har sitt utspring i den sårbare Gud som identifiserer seg med de fattige og marginaliserte. Her åpnebaret korset som Guds dårskap, men samtidig som Guds styrke. Misjonens ”agenter” kommer i dag primært fra de fattige og utelukkede. Sårbarhet er nemlig ”an enabling condition for mission”. Jesus Kristus er Guds ”sår i verden”. Den sårbare Gud kaller kirken i misjon til å sette fri de

sårbar til tjeneste. Luther taler på liknende måte når han sier at Guds makt er skjult under sin motsetning (*sub contrarie specie*).

Misjon og spiritualitet

Det er i samme ånd at Edinburgh 2010 taler om misjon og spiritualitet. Kristen spiritualitet omfatter både kommunion med Gud (kontemplasjon) og handling i verden (praksis). Når disse to skilles fra hverandre, innvirker det dypt på kirkens liv og misjon. Kontemplasjon uten handling er en flukt fra virkeligheten; handling uten kontemplasjon er aktivisme som mangler transcendent mening. Sann spiritualitet handler om en misjonal kontemplasjon og en kontemplativ misjon. I *A Common Call* beskrives en slik holistisk spiritualitet på følgende måte:

Idet vi kjenner Helligånden som blåser over verden hvor han vil, som gjenoppretter broen til skapelsen og som bringer autentisk liv, er vi kalt til å være et medlidende og helende fellesskap hvor unge aktivt deltar i misjon, og hvor kvinner og menn deler makt og ansvar likt, hvor det er en ny brann for rettferdighet og fred og for beskyttelse av miljøet, og hvor en fornyet liturgi gjenspeiler skaperens og skapelsens skjønnet.

Former for misjon

Mens Edinburgh 1910 nesten utelukkende fokuserte misjonsselskapsmodellen, har Edinburgh 2010 vært opptatt av de ulike former hvorpå evangeliet kommer til uttrykk: "Vi feirer den fornyelsen vi opplever gjennom migrasjonsbevegelser og misjon i alle retninger, gjennom måten hvorpå alle utrustes til misjon med Helligåndens gaver, og Guds fortsatte kall av barn og unge til å fremme evangeliet" (*A Common Call*). Misjon "from the West to the rest" er blitt erstattet av en bevegelse "from everywhere to everyone". I stedet for enveis-trafikk vil snart mange nasjoner både sende og motta misjonærer (*multi-directional mission*). I løpet av hundreåret har vi beveget oss fra "misjonsselskapsmisjon" til "lokalmenighetsmisjon". I det 19. og 20. århundre var misjon for de profesjonelle, mens lokalmenigheter skulle støtte gjennom forbønn, penger og rekruttering til misjonærtjeneste. I dag taler vi om "the church of the mission" og "the mission of the church". Lokalmenigheten er også hos oss blitt hovedaktøren i misjon. Det er

her den universelle kirke kommer til uttrykk og til live - og speiler kirkens misjonsidentitet. Derfor eksperimenteres det med flere modeller: Noen steder kan soknestrukturen fortsatt brukes, men de fleste steder trenger vi andre modeller, som f.eks. husmenigheter (à la Kina), "fresh expressions" eller "mission-shaped" menigheter, "emerging churches" med mindre strukturerte former (kafeer, danselokaler, elvebredder...). Slike nye former er ofte uttrykk for en gjenoppdagelse av det allmenne prestedømmet (Innen katolsk tenking taler man om "lekkfolkets apostolat"). Det betyr en ny rolle for prester, basert på et femfoldig "embete" (Ef 4) hvor den felles oppgave er å utruste de hellige til tjeneste. Helligåndens gaver (nådegaver) er en sentral del av en slik utrustning.

Migrasjon som misjon

Både Edinburgh 2010 og Lausanne III er opptatt av migrasjon og misjon. Migrasjon har alltid vært den viktigste faktor i kristentroens ekspansjon (forfølgelser, kristne på reise, folkevandringer, handelsruter mot øst, kolonitidens migrasjon). Derfor er nærværet i Vesten av levende, voksende, ikke-hvite innvandrermenigheter det viktigste svaret på Vestens make-donske rop: "Kom over og hjelp oss!" Ettersom kristentroens tyngdepunkt i dag er i det globale Sør, vil også migrasjon av kristne fra sør til nord være vårt århundres viktigste misjonsbevegelse.

(Likesom Edinburgh 1910 var også Edinburgh 2010 basert på et omfattende studiearbeid over de siste tre år. Rapportene fra dette arbeid er samlet i Daryl Balia & Kirsteen Kim (ed) *Witnessing to Christ Today*, Oxford: Regnum, 2010. Det vises også til www.edinburgh2010.org.)

'Celebration' i Cape Town

Lausanne-kongressen i Cape Town (Lausanne III) i oktober ble en stormønstring av over 4 000 mennesker fra den globale kirken. Her fikk mange fra små og isolerte kirker og fra land hvor kristne forfølges, sin første overveldende opplevelse av den universelle kirkes vitalitet og mangfoldighet. Slik ble Lausanne III en mektig "celebration" på tvers av alle slags grenser. Det satte hjertes og hjerner i brann og skapte ny frimodighet på vei med evangeliet til

folkene. Kirker i Vest og Nord trenger å få del i inspirasjonen ved å møtes som en verdensvid Jesu Kristi kirke.

Veien mellom Lausanne og Genève

Hovedtemaet var "reconciliation": "Det var Gud som i Kristus forsonet verden med seg selv" (2 Kor 5,19). Hvordan bygger vi Kristi fred i en delt og brutt verden? Bruddet handler om både det vertikale forhold til Herren og det horisontale forhold til skapningen og verden. Et sterkt innlegg ble gitt av en som selv hadde opplevd folkemordet i Rwanda i 1994 og det skrikende ropet etterpå om forsoning med Gud og mennesker. "Misjon som forsoning" er et tema som er kommet sterkt frem de siste årene, på samme måte som temaet "misjon som vitnesbyrd". Innen både økumeniske og evangelikale sammenhenger anvendes disse betegnelser på misjon i dag. Det vitner også om at veien mellom Lausanne og Genève er mer farbar enn den var i 1974 da den første Lausanne-kongressen fant sted. Den gangen sprikte misjonsforståelsen. Nå har både det økumeniske og det evangelikale landskapet endret seg. De sørlige og de ortodokse kirkene har dreid KV i en mer "evangelisk" retning, mens Lausanne har gjort det sosialetiske til en integrert del av Lausannes tenkning og profil. Man kan derfor med rette tale om en voksende konvergens, uten dermed å legge skjul på ulikheter og forskjellige syn på mange ting. Det er ikke noen tilfeldighet at den første taleren i Cape Town var KVs generalsekretær Olav Fykse Tveit. I sin hilsen inviterte han til nærmere relasjoner og åpne samtaler. Dette er viktig å bemerke også inn i en norsk kontekst.

Etterfølgelse

Et overordnet inntrykk av Lausanne III er at etterfølgelse (*discipleship*) sto sentralt. Det ga seg uttrykk i et sterkt kall til ydmykhet, integritet og enkel livsstil. Jesu disipler må vandre i lyset slik at de ortodokse fanger dem i mørket. Jesu disipler må være annerledes enn den delte og brutte verden de skal tjene. Dette handler om maktmisbruk, avgudsdyrkelse av suksess, feil håndtering av ressurser og mangel på troskap. Denne tone klinger med i behandlingen av kristen lederskap i et nytt århundre og i samtaler om og presentasjoner

av sosialt ansvar, forsoning og sannhet. Etterfølgelse handler i både Vest og Øst om å være en motkultur og om utfordringen fra et sekulært livssyn som sprer seg også i det globale Sør. Antall nominelle øker innen alle de store religioner, og mange regner ikke lenger med en åndelig virkelighet. Det preger især verdens *mega-cities*. Temaet er også relevant innen kirker med stor livskraft, som vi finner det i Sør, men hvor man mangler bibelundervisning. Faren kan her være en kirke som sprer seg bredt, men er tynn som en pannekake.

Kritikk av herlighetsteologi

Denne tematisering av etterfølgelse var også noe av bakgrunnen for en sterk kritikk av "*The Midas touch of consumerism*". En materialistisk forbrukerkultur er avgudsdyrkelse. I en verden hvor alt er til salgs og kan kjøpes, kan evangeliet lett forvandles til et "produkt", og en overdreven markedsføring kan gjøre målgruppen til herre over budskapet. Resultatet blir da "a shallow evangelism and a deficient discipleship" (Os Guinness & David Wells i foredrag Om *Global Gospel, Global Era: Christian discipleship and mission in the age of Globalization*). Moderne "possibility thinking" kritiseres i denne sammenhengen, men enda mer herlighetsteologien (*health and wealth gospels*) som eksporteres fra USA til store deler av det globale Sør. En slik teologi innebærer en flukt fra virkeligheten, en feiltolkning av formålet med å gi (tiende blir en "investering"), en total misforståelse av en Jesus som kom for å frelse syndere, og som advarte mot å tjene både Gud og mammon. Især i Afrika skaper herlighetsteologien farlige forventninger. Når de skuffes, kan det føre til selvmord eller til flukt til mer grønne gressganger. Herlighetsteologien en forførelse av mennesker inn i en falsk illusjon hvor korsets dårskap drukner i "well-being".

"The unengaged"

Lausanne har helt siden 1974 vært kjent for å utfordre kirke og misjon til å prioritere unådde folkegrupper (*unreached people groups*). Lausanne III gjorde likeså. "Unreached" er skiftet ut med "unengaged", dvs. grupper hvor ingen misjon så langt har engasjert seg. Fremdeles handler det om større eller mindre befolkningsgrupper til hvem evangeliet ikke er for-

midlet, som ikke har bibeldeler på eget språk, og som ikke har troende i sin midte, som kan gi troen videre. Listen over slike "unengaged people groups" er fortsatt lang, og det er fortsatt slik at bare en marginal del av tilgjengelige ressurser brukes blant slike grupper. Samtidig trenger vi å drøfte både teologi og metode omkring dette viktige anliggende slik at vi samarbeider med kirker i Sør og ikke igjen tenker misjonsfelter.

På samme måte som Lausanne I ga oss Lausanne-pakten og Lausanne II (1989) fant uttrykk i "Manila-manifestet", vil Lausanne III legge fram "*The Cape Town Commitment (A Declaration of Belief and a Call to Action)*". Første del ("A Declaration of Belief") ble presentert på Cape Towns siste dag; annen del ("A Call to Action") forventes ferdig omkring nyttår. Tormod Engelsen sitter i redaksjonskomiteen. Se også <http://www.lausanne.org>.

Misjon til forandring

I Norge har vi feiret hundreåret med en konferanse om "Misjon til forandring - Transforming Mission" 7.-9. september. Konferansen ble arrangert av Mellomkirkelig Råd, Norges Kristne Råd, NORME, Egede-instituttet og Areopagos. Utgangspunktet var om vi i 2010 kunne tenke omvendt av hva man gjorde i 1910 og invitere Sør til å evaluere oss og slik gi oss inspirasjon og utfordringer til veien videre? Hovedfokus ble derfor *en Sør-evaluering av misjon og kirkens rolle i misjon i Norge*. Vi inviterte et team fra Sør til å begynne en prosess for en slik evaluering. Dette teamet var satt sammen av personer som kjente vår situasjon og hadde bred erfaring innen misjon. Teamet hadde økumenisk bredde med representanter fra pinsebevegelsen og fra luthersk og ortodoks tradisjon. Det omfattet personer fra Madagaskar, Hong Kong, Korea og Hellas. Her er et knippe utfordringer til norsk kirke og misjon fra teamet fra Sør:

1. "Misjon til forandring" handler om *spiritualitet*: Sør-teamet utfordret oss til i større grad å lære fra hverandre: Kunne vi hjelpe hverandre til en åpenhet for en helhetlig spiritualitet hvor vi både er i og blir i Guds hender? Spiritualitet handler ikke om isolasjon, men om fellesskap. Forutsetningen er kunnskap om og erfaring innen spiritualitet,

at vi lærer at vi er salt og lys. Trekanten "Ordet-bønn-dagligliv" er viktig som kilde og som utrustning til å leve i verden. Hvordan leve ut spiritualitet utenfor kirken i et inkarnert liv? Hvis ikke Ordet blir kjøtt (*sarx*), blir det evangeliets sarkofag (likkiste).

Mange har et overfladisk åndelig liv. Guds folk trenger å våkne opp til Guds kraft. Når Han handler, kommer vekkelsen slik kirker opplever det i det globale sør innen norsk misjons samarbeidskirker. Misjonsspiritualitet handler om at kristne tar på alvor dåpens kall til misjon. Det har alltid vært en hovedkilde til misjonsengasjement. En slik misjonsspiritualitet handler også om solidaritet - om et asketisk liv, en alternativ, motkulturell livsstil, en askese som fører til en raus deling av det en har, for Kristi skyld. Slik har spiritualitet å gjøre med å ofre og dele. Kristne og kirker i Norge må la seg utfordre og ryste av verdens nød og behov. Spiritualitet og rikdom vil alltid utgjøre et ulykkelig ekteskap. Underminerer den norske rikdommen fremtidens muligheter for norsk misjon og vekkelse?

2. Det satses mye på *barn og ungdom* innen kirke og misjon. Det satses på kristen opplæring/trosopplæring hvor familiens medvirkning vektlegges. I hvilken grad lar familier seg engasjere i dette? Hvordan er de utrustet for å praktisere troen i hjemmet? Eller er det slik at vi trenger å gjenvinne familien som arena for kristen tro? Mange, kanskje de fleste familier har mistet vanen med å be sammen. Skyhet spiller også inn: Vi er tilbakeholdne med å dele troen i familien, og derfor har ikke unge mot til å gjøre det heller. Å finne tid for familie blir avgjørende, for å dele og for å ha fellesskap. Uten dette mister våre trosopplæringstiltak sitt grunnlag. Er det i virkeligheten slik at de unge ikke er hovedproblemet, men at de voksne, foreldrene og ungdomslederne svikter? Spennende opplegg må kombineres med at troen blir kjøtt og blod i rollemodeller som kan eksemplifisere troens liv i glede og sorg, i styrke og svakhet.

3. En kirke i forandring ser seg selv som en del av Guds misjon (*missio Dei*). Misjon er derfor en grunnleggende del av kirkens vesen og natur og ikke bare en av kirkens

aktiviteter. For kirker i Norge gjelder det i tillegg at vekkelsestradisjonen fortsatt kan være en genererende kraft for fornyelse. For fornyelse innen Den norske kirke er det avgjørende at båndene til den norske stat løsnes. En slik fornyelse vil også være betinget av menighetenes deltakelse gjennom bønn og faste. Prosessen kan tilføre kirken større kraft og økt potensial til å være en endringsagent i Europa og globalt. Et eksempel på en slik forandring/forvandling finner man i den haugianske bevegelsen som en grasrotsbevegelse som satte i gang endring og fornyelse nedenfra. Endringen skyldtes åndelig kraft, ikke makt og innflytelse. En samlet kirke i Norge bør ha ambisjoner om å påvirke den norske stat slik at denne blir en aktør som bidrar til forsoning og tilgivelse for tidligere kolonimakters overgrep. Minner om slike historiske overgrep mot det globale Sør trenger helbredelse og tilgivelse.

4. Misjonsselskaper kan fortsatt kalles "kirkens entreprenører": De er med på å utfordre til misjon og til å bygge kirke lokalt og globalt. Slik er hjemvendte misjonærer flere steder sentrale i arbeidet med også å plante menigheter i Norge. I en tid hvor misjonsaktiviteter lokalt og globalt er i forandring, trenger vi fortsatt organisasjoner som koordinerer og sørger for synergi slik at man ikke gjør seg avhengig av enkelt-

personers eller enkeltmenigheters initiativ. Vi trenger organisasjoner som spør etter det jødiske perspektivet på misjon til "hedningene" som er sentralt i Det nye Testamente. Og vi trenger organisasjoner og mennesker som minner om dem som ikke har hørt evangeliet enda.

Norsk misjon står i en brytningstid hvor man leter etter visjon og nye former. Det betyr ikke at dens tid er forbi; heller ikke betyr det at kirken i Sør ikke trenger misjonærer. Sør-teamet understreket behovet for misjonærer med spesialkompetanse, især innen lederopplæring. Men man trenger ikke "hvite" misjonærer som bærer med seg en vestlig bagasje. I stedet ber man om kristne som er kalt til misjon. Misjonsarbeid er kall og vitnesbyrd og ikke bare profesjon.

Representanter fra immigrantmenigheter deltok aktivt i konferanse og samtaler. Her er et potensial for kirken i Norge. Innvandrerne er en ressurs for kirken og samfunnet, slik ikke minst Den romersk-katolske kirke og Baptistsamfunnet har opplevd. Flere immigrantmenigheter har i dag en visjon om også å inspirere til fornyelse innen menigheter i Norge. I den forbindelse spør de etter hjelp til å utruste immigranter til misjon i Norge.

"Misjon til forandring" handler om kirkens identitet i en norsk og global misjonssituasjon.

Der vi møtes

AV MAICON STEUERNAGEL, MISJONÆR FRA BRASIL TIL NORGE¹

Jeg står her overfor den vanskelige oppgaven det er å skrive en artikkel om et emne jeg daglig reflekterer over, og som er uunngåelig knyttet til situasjonen jeg befinner meg i. Slik er det for mange kristne, tror jeg. Vi spør, leser, funderer på og skriver om ting som rører ved sjelen vår. Jeg er selv sendt fra Brasil for å arbeide som misjonær i Norge. Temaet “Utfordringer fra Sør” er selvfølgelig og aktuelt for meg. Det føles likevel som om det å være her bare er toppen av isfjellet. La meg fortelle litt om bakgrunnen min. Jeg kommer fra et historisk katolsk land, men jeg vokste opp i den sørlige delen som er preget av europeisk immigrasjon, i en luthersk kirke som i likhet med immigrasjonen historisk sett har en arv med etnisk fokus. Jeg arbeidet et halvt år nordøst i Brasil før jeg kom til Norge. Jeg stod i fare for å bli sett på av mange som mer europeisk enn brasiliansk, selv om jeg til tross for min immigranbakgrunn aldri har følt meg særlig tysk. Etter at jeg kom til Norge derimot, føler jeg meg mer latinsk enn jeg forventet at jeg skulle være, ettersom Brasil generelt er svært forskjellig fra resten av Latin-Amerika, og den sørlige delen av Brasil er ganske annerledes enn for eksempel den nordøstlige delen. Med dette lille innblikket vil jeg gjerne fokusere på at Nord og Sør ikke er så langt fra hverandre som verdenskartet kan tyde på. Mange av spørsmålene og problemstillingene jeg kommer med her, kunne like gjerne blitt tatt opp i Curitiba, byen jeg vokste opp i.

Selv om vi kan enes om mangt og mye, så er det ikke til å stikke under en stol at Nord og Sør har helt forskjellig bakgrunn og reisevei. Disse spiller åpenbart en stor rolle med tanke på hvor vi befinner oss i dag. Å komme frem til samme destinasjon betyr ikke at vi kommer dit på samme måte eller med den samme “bagasjen”. Det siste århundret har vi sett en galopperende sekularisering i Nord, og da spesielt i Europa. Samtidig har stadig økende rikdom utviklet de samme land til velferdsstater og skapt en forbrukerkultur vi aldri har sett maken til (i det minste ikke som massefenomen). På den annen side har Sør opplevd en hittil makeløs kirkevekst midt i dets fattigdom. Men disse prosessene har vært alt annet enn nøytrale.

Mange vil nok argumentere imot, men sekulariseringen er ikke, og har heller aldri vært, nøytral overfor religion og tro. Den utgjør ingen nøytral grunn hvor religionen kan utfolde seg fritt. Tvert imot plasserer den troen på sidelinjen, som et element isolert fra innflytelse over det praktiske, materielle og intellektuelle livet. Du kan, hvis du vil, engasjere deg i og utøve “religiøse skikker” så lenge disse ikke påvirker samfunnsstrukturene. Dette henger selvfølgelig ikke sammen, ettersom tro som ikke har noen innflytelse over samfunnet, er så godt som død, noe Jakobs brev minner oss om. Men det er troens problem, ikke samfunnets. Det er uansett interessant å oppdage at sekulariseringen i dens klare uttrykksform har en like klar religiøs struktur

som en hvilken som helst annen religion jeg kjenner til. Den har et ganske klart og veldefinert trossett og forsvarer seg på sterkeste vis fra motstand ved å henvise til dette samme settet.

En rekke bieffekter oppsto i møtet mellom sekularisering og tro. Et møte der ingen av dem var verken nøytrale eller direkte stridende i diskursen (selv om jeg føler at religionen var mer nøytral enn den burde vært, og sekulariseringen mer motstridende enn vi antok). En av disse bieffektene er myten om troen som et personlig anliggende. Ettersom de større sosiale utfordringene ble "løst" av sekulære institusjoner, ble troen trengt opp i et hjørne til kun å ha noe med individer å gjøre. Troen hadde lite spillerom utenfor disse grensene. Likevel var det fortsatt muligheter for individer med felles tro til å samles og oppleve fellesskap. Men etter hvert som kirken samles, så er troen ivrig etter å bryte ut forbi de fastsatte grensene, men det er lite rom for dette i det sekulære samfunnet. Kanskje var det akkurat denne hellige spenningen som i mange tilfeller smittet over på den oversjøiske misjonen, noe som ble en velsignelse for mange. Likevel ble Nord stadig mer uanfektet.

En annen bieffekt er spesialiseringen av tro og teologi. Som Andrew Walls så glimrende sier det: *"Teologi handler om å ta kristne avgjørelser."* Mens de større sosiale utfordringene som helse, sosial velferd og utdanning som nevnt ble møtt av staten (og jeg tenker her spesielt på velferdsstater), ble teologiske spørsmål stadig mer abstrakte og mindre legemliggjort. Teologi ble derfor stadig mindre "lekfolkets" anliggende, og desto mer et anliggende hos de spesielt interesserte i slike spørsmål (for det meste prester og andre eksperter). I praksis vil dette kunne bety at selv om jeg ber om noe spesielt, så vil jeg sannsynligvis forvente at dette vil bli ordnet opp i av de ansvarlige myndigheter, og ikke ved et mirakel eller en klar guddommelig inngripen.

Her kommer jeg til det siste poenget jeg mener er verdt ettertanke, selv om du kanskje er uenig i veiene jeg har tatt for å komme hit. Sekularismens tankesett forteller meg at alt jeg trenger kan bli ordnet for meg her og nå gjennom materialistiske midler (disse behovene er selvfølgelig basert på dette samme

tankesettet). Den rike velferdsstaten, eller den tilsynelatende tilgangen på rikdom (ta USA som eksempel), forteller meg at de vil ordne opp eller gi meg midlene til å ordne opp selv. Hvis jeg godtar disse betingelsene, vil jeg bli ledet til å tro at jeg er, eller vil bli, tilfredsstillt i dette livet, og at det er lite rom for å se mot evigheten. Det er lite plass igjen til en dyp følelse av behov, siden alle er nøkternt og systematisk tilfredsstillt. Risikoen vi befinner oss i, kan vi gjenkjenne hos kirken i Laodikea i Johannes' Åpenbaring 3,17: *"Du sier: 'Jeg er rik, jeg har overflod og mangler ingenting.' Men du vet ikke at nettopp du er elendig og ynkelig, fattig, blind og naken."*

Før jeg går dypere inn i hvordan jeg tror dette verset representerer et viktig aspekt både for Nord og Sør, vil jeg reflektere over prosessen i Sør og hvordan denne påvirker kirken. Dette fordi fattigdommen, elendigheten og nakenheten i Sør er latente erfaringer i det sosiale landskapet. Følelsen av behov i slike omgivelser er påtrengende og i høyeste grad legemliggjort. I denne konteksten har kirken uventet vokst og således forandret verdens kristendomskart i løpet av det forrige århundret. Selv om den tidligere "hjemlige kirken" av Edinburgh 1910 drømte om og jobbet for en slik vekst, var denne veksten av proporsjoner langt utover det de hadde forventet. Det virket som om de heller ikke forstod proporsjonene til motbevegelsen, da kirken svant inn mange steder i Nord. Majoriteten av kristne i dag er ikke-vestlige, og kristendommen, som en global bevegelse, tar mer og mer ikke-vestlige former. På samme måte som relasjonen mellom kirken og sekularismen ikke var nøytral i Nord, var veksten i Sør heller ikke nøytral i forhold til den sosiale og religiøse konteksten den befant seg i. Mennesker i Sør kommer ikke til tro med utgangspunkt i opplysningstidens verdensbilde, men først og fremst med utgangspunkt i et verdensbilde som erfarer intens trafikk mellom den spirituelle og materielle verden, de gangene vi finner en slik inndeling i det hele tatt. I denne konteksten kan teologiske spørsmål være presserende praktiske og legemliggjorte, og vestlig teologi kan ha vanskeligheter for å svare på spørsmål, av den enkle grunn at disse blir stilt med utgangspunkt i et annet verdenssyn.

Ser vi tilbake på Åpenbaringen kap 3, så utfordrer Sør Nord med denne plutselige majoritetskirken som bærer i sin barm en dyp følelse av behov, og som stiller spørsmålsteget ved delingen mellom den materielle og den åndelige verden som så omhyggelig ble etablert gjennom opplysningstiden og noen århundrer med sekularisering. Blant annet forteller denne ikke-vestlige voksende kirken oss at troen ikke bare er et personlig anliggende, men at den faktisk har direkte innflytelse på samfunnet, og at samfunnsinstitusjonene ikke er i stand til å tilfredsstille alle mine behov (og i tilfellet til Sør; også langt fra effektive nok til å møte de behovene de faktisk har kapasitet til). Denne erfaringen av tro, direkte relatert til en svært bevisst og legemliggjort følelse av behov tilknyttet til et holistisk verdenssyn, bringer på en naturlig måte den levende og tilstedeværende handling til Den hellige ånd tilbake i fokus. Dette har vært vekstpunktet til kirken i Sør, fordi det er punktet der vi ser Guds handling direkte inn i våre liv og behov.

Vi kan kanskje si at Nord ble overrasket over denne situasjonsendringen. Selv om jeg ikke tviler på at mange (forhåpentligvis de fleste) av misjonærene som dedikerte sine liv til misjon i Sør, visste hvor avhengige de var av Den hellige ånd i sitt arbeid, og ventet på Ham, kunne strengt talt en slik rask vekst og tilsynekomst av genuine ikke-vestlige kirker forventes. Plutselig var ikke Sør lenger bare stedet kirken rakte ut sin hånd til, men også stedet hvor ting faktisk skjedde "på egenhånd". Kirken i Sør utviklet seg til å spille en av hovedrollene i den verdensvide kirke og hevdet således at Den hellige ånd virket i den og gjennom den. Konflikten er kanskje lik den Peter opplevde, der han gikk til huset til hedningen Kornelius (Apg 10 & 11). Det var intet lite steg for ham å adlyde Åndens ordre om å gå. Ved å gjøre dette, forlot han ikke bare sin egen komfortsone, men han utsatte seg også for spott på vegne av sin egen kultur. Det er, på mange måter, misjonæroplevelsen. Likevel adlyder han. Når han kommer dit, så innser han at Gud allerede hadde talt til disse menneskene og forberedt dem på å høre Ordet. Så han forkynner med glede og fremsetter på mesterlig vis argumenter for og vitnesbyrd om den kristne tro. Likevel blir han overrasket over at de tilstedeværende plutselig blir fylt av Den

hellige ånd. Disse hedningene var ikke engang ferdige med å høre budskapet og bli tilstrekkelig instruert før de alle snakket i tunger og viste tegn på Åndens tilstedeværelse inni dem! Når Peter kommer tilbake til Jerusalem og forklarer seg for sin fortsatt skeptiske menighet, har han ingen bedre forklaring enn den eneste sanne og ærlige: *"Når Gud har gitt dem den samme gaven som vi fikk da vi kom til tro på Herren Jesus Kristus, hvem er da jeg, at jeg skulle kunne hindre Gud?"* (Apg, 11:17).

Sør kommer til Nord, med et ønske om å bli hørt som en likeverdige stemme i kirken. Men, mer enn det, kommer den med en legemliggjort følelse av behov og med tro på at Gud kan tilfredsstille disse behovene gjennom Den hellige ånd. Det kan kanskje virke som enkel matematikk, men som alltid er det flere sider ved en sak. Spesielt nå når grensene mellom Nord og Sør blir stadig mer flytende og mindre geografiske, står Sør i fare for å feilplassere sin følelse av behov. Idet sekularisme og materialisme kolliderer med det holistiske verdensbildet i Sør, oppstår ubibelske fenomener som "rikdomsteologier" som engasjerer mange i en form for magisk velstandsmanipulasjon gjennom åndelige krefter. Plutselig er ikke Gud bare den som kan tilfredsstille mine dypeste behov, men også den som bør tilfredsstille ethvert ønske. Videre har mye av Sør blitt avhengige av en rekke varianter av formyndermentalitet som, bygd på deres felles høye, hierarkiske og kulturelle bakgrunner, har merket imperium-kolonirelasjonen med Nord og med dens egne institusjoner. Derfor både kan det skje, og det skjer, at agenter fra Sør henvender seg til Nord for å få dem til å fylle uheldige roller.

Så hvor foreslår jeg at Nord og Sør kan møtes og bygge sunne relasjoner som utfordrer hverandre konstruktivt? Svaret er i den felles tilhørighet vi har til Guds rike. Men det er et aspekt jeg mer spesifikt ønsker å understreke. Både tapet av følelsen av behov og risikoen med å feilplassere denne, hviler på forståelsen av hva vi trenger og hvordan vi håndterer dette. Logisk er det at en god fordeling av gods og varer skjer ved å ta fra der det er overflod og bringe til der det er mangel. Det er, selvfølgelig, hva vår verden desperat trenger på mange områder. Men denne logikken kan ikke an-

vendes når det kommer til tro. I Guds rike er logikken opp ned, fordi vi er blitt invitert til ikke bare å dele det vi har til overs, men til å dele nettopp det vi trenger mest! Det går også enda dypere, til det faktum at vi ikke eier noen ting, men at vi mottar alt fra Guds hender som alt tilhører. Idet vi innses våre dypeste behov, står vi ventende på Gud, fordi hans nåde og Hellige ånd er utenfor vår kontroll. Det som er enda mer bemerkelsesverdig med Guds rike, er at det fyller oss desto mer idet vi deler det vi har mest behov for. Vi møtes ved Guds føtter med forventninger om hans nåde, og vi møtes på gatene idet vi deler og får våre behov møtt gjennom Den hellige ånds handlinger. Og idet vi gjør dette utfordres vi: *“Innrett dere ikke etter den nåværende verden, men la dere forvandle ved at sinnet fornyes”* (Rom 12:2). I denne verden hvor Nord og Sør møtes i gatene i våre egne byer over hele verden, et bilde som ikke lenger bare er geografisk, men som er blitt en daglig nær utfordring, er vi også kalt til ikke å innrette oss etter det nåværende globaliseringsmønsteret som insisterer på å inneha førsteplassen i Nord. Vi bør heller ikke slå oss til med et kvantitativt bilde som sier at kirken nå tilhører Sør. Kirken består av mennesker med sine behov, og den hører til ved Lammets fot.

Referanser:

- WALLS, Andrew F. *“The Great Commission 1910-2010”, unpublished lecture at the Towards 2010 Conference on Comission I “Carrying the Gospel to all the non-Christian World”, Edinburgh, Towards 2010, April 2002, www.towards2010.org.uk.*
- WALLS, Andrew F. *“Christian mission in a five hundred year context”, IN WALLS, Andrew and ROSS, Cathy, eds. “Mission in the 21st Century: Exploring the Five Marks of Global Mission”. Maryknoll, NY: Orbis Books, 2008.*
- ESCOBAR, Samuel. *“Mission from everywhere to everyone: the home base in a new century”, www.towards2010.org.uk.*
- CUEVA, Samuel. *“Mission, Missionaries and the Evangelization of Europe: Towards an Integrating Missiology from a Latin American Perspective”, IN “Evangelical Review of Theology”, October 2010, Vol 34, No 4.*
- FLORES, Martín Ocaña. *“Los extranjereros en la Missio Dei: apuntes para una misiologia de la inmigracion”, www.lupaprotestante.com.*
- *“Misjon til forandring - Transforming Mission: 7.-9. September 2010: Rapport”.*

Artikkelen er oversatt fra engelsk av Lars Lervik Langås.

¹ Maicon Steuernagel kom til Norge sammen med sin kone Carolina, som er lege, høsten 2010 som utsending fra vår lutherske søsterkirke i Brasil, IECLB (som er en av de 3 kirker DnK samarbeider med på nasjonalt plan (jf. veiledingsheftet for vennskapssamarbeid i menigheter: "Du verden!"). Han har sin utdannelse innen teologi og sosialantropologi, har studert norsk sist høst og skal jobbe 50 % i Oslo internasjonale menighet (OIC), samt i en deltidsstilling innen trosopplæring i DnK i Drøbak, i tillegg til i ulike NMS-relaterte tiltak.

Alle kristne og alle kirker er en del av Kristi kropp i verden

INTERVJU MED LEMMA DESSTA

VED KNOT HALLEN, DAGLIG LEDER FOR SAMARBEID MENIGHET OG MISJON (SMM)

Over 10 % av befolkningen i Norge har sin opprinnelse et annet sted enn Norge, og innvandringen har økt kraftig de siste årene. Landet og samfunnet vårt er i forandring i en globalisert verden. Folk fra mer enn 215 land bor nå i Norge. Mennesker kommer til Norge pga. arbeid, familierelasjoner, behov for beskyttelse etc. Migrasjon er, både historisk og i dag, en av de viktigste faktorene i misjon. På denne bakgrunn er det interessant å snakke med prosjektleder for Flerkulturelt kirkelig nettverk (tidl. Flyktningnettverket), under Norges Kristne Råd (NKR), *Lemma Desta*.

- Fortell kort om deg selv

- Jeg er fra Etiopia, er utdannet teolog og har jobbet på et teologisk seminar i Mekane Yesuskirken. Jeg har mastergrad i teologi fra MF og har studert internasjonal pedagogikk ved Universitetet i Oslo. Jeg har vært engasjert som frivillig i Oslo International Church. Nå arbeider jeg i Norges Kristne Råd som prosjektleder for Flerkulturelt kirkelig nettverk. For øvrig er jeg bosatt i Oslo.

- Flerkulturelt kirkelig nettverk har nettopp gitt ut et nytt hefte som heter "Dette vil vi!" Hva vil dere?

- Flerkulturelt kirkelig nettverks hovedvisjon er: inkluderende flerkulturelle fellesskap innenfor

kirkelig arenaer som igjen bidrar til inkludering i samfunnet, lokalt og nasjonalt.

Vi vil starte innenfra, skape bevissthet og ta konkrete skritt for slike fellesskap. Men det helt ferske heftet "Dette vil vi!" er Flerkulturelt kirkelig nettverks felleskirkelige plattform som utfordrer kirker, politikerne og samfunnet til å ta ansvar for et inkluderende og rettferdig samfunn. Den handler om sosiale og politiske implikasjoner av migrasjon og hva kirken vil med det, inspirert av bibel og menneskerettigheter.

- Hvordan kan kristne fra andre deler av verden bidra til å fornye Den norske kirke som en misjonerende kirke?

- For det første er jeg mer opptatt av hva vi kan lære av hverandre og ikke ensidig vektlegge én parts sterke sider. Norske kristne har gjennom misjon og bilateralt engasjement hentet impulser fra andre deler av verden og brakt dette hjem til Norge. Dette er en måte denne fornyelsen har skjedd på og fortsatt skjer.

En annen måte fornyelse kan skje på er gjennom migrasjon. Kristne migranter kommer med andre erfaringer enn norske kristne, konteksten de har vokst opp i mht. spiritualitet, menighetsliv og forvaltning, misjon og evangelisering, bibeltolkning, og teologisk forståelse etc. er annerledes. De ser den norske kirke med

disse brillene og kan derfor bidra med et blikk utenfra.

Den norske kirke har mye som er positivt og eksemplarisk. For eksempel: Gode teologiske dokumenter, systemer, ressurser, kirkebygg, arkitektur, kunstverk, bra materiell til søndags-skole etc. og ikke minst profesjonaliteten ved kirkelige tjenester. I kirken i "det globale sør" (les: Afrika, Asia, Sør-Amerika) har man utfordringer i forhold til slike ting.

Samtidig kan profesjonalismen bli et problem. Kirken kan bli mer som en serviceorganisasjon, og da mister vi noe av den åndelige dimensjonen. Men i et arbeid hvor vi formidler, *mottar* vi også. Vi står som mellommenn mellom Gud og menigheten. Vi trenger både profesjonalisme og åndelighet. Hva mener jeg med åndelighet? Det er å søke Gud sammen. Når vi ber, så mener vi det. Hvordan kan vi la tekster i gudstjenesten være mer enn bare tekst? Hvordan kan vi hjelpe menigheten til å legge sitt hjerte i liturgi og bønner? Hvis vi klarer å kombinere profesjonalitet og åndelighet/søke Gud sammen, så vil Gud gjøre resten. Det er Gud som berører hjertene. Vi kan skape kvalitet, men ikke berøre. Det kan bare Gud. Vi skal få lov til å være en menighet hvor vi lar Gud være den som bestemmer. Vi er de som kommer og søker med en "ønskende mentalitet". Da blir vi en del av Guds misjon og ikke omvendt. Kanskje denne holdningen er noe av det kristne migranter fra det "globale sør" kan bidra med?

Kristne migranter er vant til andre former og andre måter å være kirke på. Et eksempel ifht. lederskap: Ledere i migrantmenigheter får litt gjennom sitt liv og sitt vitnesbyrd, ikke ut fra sin formelle kompetanse. Det kan gjerne være diskusjoner, men den grunnleggende teologiske forståelsen må være den samme hos leder og menighet. Ledere må vise menigheten at de tror og står for det som de preker. Dette er kanskje et område hvor både migrantmenigheter og Den norske kirke kan lære av hverandre?

Det er et fargerikt mangfold i migrantmenigheter: ifht: kultur, språk, tradisjoner, erfaringer, kirkelig tilhørighet osv. En av tingene de har til felles her i Norge, er at de er minoritetskirker, noe som også kan være en fordel. Samtidig er kanskje ikke dette skillet mellom minoritet og

majoritet så viktig. Det mest vesentlig er at alle kristne og alle kirker er en del av Kristi kropp i verden.

- I forbindelse med den norske markeringen av Edinburgh-jubileet 2010 "Misjon til forandring" ble det gitt flere utfordringer til norsk misjon og kirke fra et "evalueringsteam fra det globale sør". Er det noen av utfordringene herfra du tror det er særlig viktig for Den norske kirke å følge opp?

- Jeg vil trekke fram 4 tema: Ungdom, familie, innvandring og frihet fra staten.

Hvordan vinne ungdommen tilbake til troen? Kirken må jobbe for at familien kan formidle troen til barna. For eksempel: Hvor mange salmer kan norsk ungdom i dag? Men kanskje aller viktigst er formidlingen av troen gjennom at familiemedlemmer selv lever i denne.

Når det gjelder kristen innvandring burde man bruke dette som en mulighet til fornyelse innen kirke og misjon. Kristne i Norge fra ulike kulturer har også en fin sjanse til sammen å presentere evangeliet for annerledes troende.

Det jeg savnet fokus på i evalueringen, var bl.a. fokus på relasjoner mellom ulike kirkesamfunn i Norge: Vi har enhet i troen på det strukturelle plan (diverse kristne paraplyorg. etc.), men lite samhandling i praksis.

Jeg savnet også et fokus på forholdet mellom kultur og tro: Kanskje må norske kristne skille mer mellom kultur og tro. Troen er en annen tilhørighet enn samfunnstilhørigheten. Kan vi f.eks. tenke på oss selv som "de helliges samfunn" innenfor det norske samfunn?

Andre utfordringer er fellesutfordringer som for eksempel kirkeøkonomi, koordinering av kristen virksomhet i forhold til utdanning, misjon, bistand etc. Et spørsmål er også om vi som kristne i større grad kan presentere troen sammen?

- Det sies at det nå er flere kristne migranter som feirer gudstjeneste en vanlig søndag i Oslo enn etnisk norske. Kan du bekrefte dette?

- Det er sannsynlig selv om jeg ikke har noen konkret statistikk på dette.

- Hvor mange migrantmenigheter er det i Norge nå?

- I Stor-Oslo er det over 80 menigheter som er etablert av migranter og anslagsvis 150 på

landsplan. Disse inkluderer mange ulike konfesjoner. Disse er blitt bygd opp uten penger og ressurser. De har startet på null, men ved at alle bidrar, skapes et felleskap fordi det er behov for et sted med bibel, bønn og lovprisning.

- *Hva tror du migrantmenigheter og Den norske kirkes menigheter kan tilføre hverandre?*

- I migrantmenigheter har medlemmene som regel et aktivt og forpliktende eierskap til menigheten, og alle blir involvert. Disse verdiene korresponderer jo godt med de tre stikkordene for gudstjenestereformen i Den norske kirke: Involvering, stedegengjøring og fleksibilitet.

Men alt er ikke like greit og enkelt. Mange migrantmenigheter sliter med praktiske utfordringer, lite koordinering og samarbeid. Ledere i migrantmenigheter bærer tøffe byrder. De har vanlig jobb og er menighetsledere i tillegg (en slags "teltmakere"), og dette er ikke en god løsning på lang sikt. Her kan migrantmenighetene ha nytte av Den norske kirkes kompetanse innen planlegging, organisering og administrasjon og generelt deling av ulike ressurser.

- *I noen bispedømmer er det innledet kontakt mellom DnK og migrantmenigheter. Hva skal til for å videreutvikle dette? (Jfr. vedtaket fra KM og om "Kristne innvandrere og menighetene i Norge")*

- Jeg tror det er viktig at Den norske kirke som majoritetskirke med mye ressurser tar ansvaret som "vert" for et slikt samarbeid og gjerne tar kontakt for å støtte migrantmenighetene. Kan-

skje vil noen av dem søke medlemskap i Den norske kirke. Man bør også videreutvikle samarbeidet med bispedømmekontorene og den naturlige linken som misjonsorganisasjonene representerer. Her vil bl.a. fagkonsulenter ved bispedømmekontorene ha en nøkkelrolle (for eksempel misjon/diakoni etc.). Men viktigst er det å få ting til å skje på lokalnivået, for eksempel at lokalmenigheter finner former og arenaer for samarbeid.

Jeg vil også konkret utfordre migrantmenighetene til å ha søndagsskole på norsk i hvert fall for 2-3 generasjons innvandrerbarn. Kanskje kan dette være en arena og et sted å starte for felles samarbeid mellom migrantmenigheter og Den norske kirke?

- *Fornyelse og drømmer hører kanskje sammen. Hvordan er din drømmemenighet?*

- Hvis det er fornyelse vi vil ha, må vi først og fremst søke Gud. Lese hans Ord. Vi trenger å lese og leve i det som står i Skriften (sagt i ydmykhet, jeg også prøver det...). Bibelen er en kilde til kraft og veiledning på så mange områder. Kan vi lese skriftene og hjelpe hverandre å høre Guds røst?

I min drømmemenighet er det gjensidig utveksling og inspirasjon fra ulike kulturer. Den er et sted der vi ikke kan forvente at det blir lettere for noen, men vi er søsken i Kristus. Og den er et sted der vi bruker det beste av hverandres ressurser for å møte de samlede utfordringer. Dette vil jeg jobbe for å få til! Er du med?

Eugene H. Peterson

LANG LYDIGHET

Disippelliv i en øyeblikkskultur

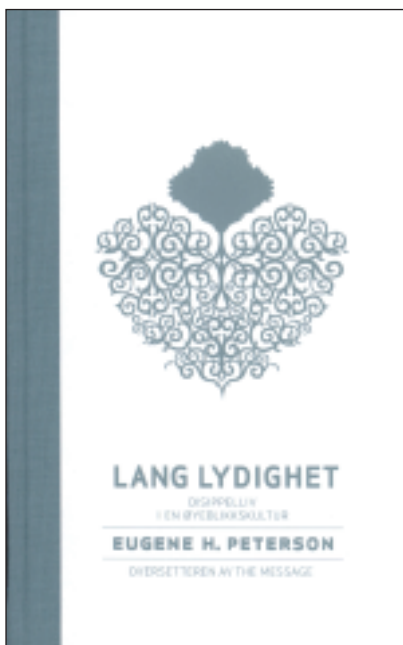
Luther

Lang lydighet har blitt en klassiker etter 30 år i salg. Dette er en solid og velreflektert bok om det kristne livet som har funnet mange lesere siden den først kom ut i 1980.

Lang lydighet er en vis, vakker og tankevekkende bok om hva det vil si å leve som kristen i et samfunn med en stadig stigende puls. Det er en bok for både hodet og hjertet.

«Eugene H. Peterson formidler en kristen spiritualitet som er i nær kontakt med vår samtid og samtidig forankret i den kristne tradisjons kilder. Det er en gave til oss at en av hans bøker nå blir utgitt på norsk, til glede for mange lesere i vårt land.»

Ole Christian Kvarme, biskop i Oslo

Kr 299,-

LUTHERSK KIRKETIDENDE 2010

Redigert av:

Professor Harald Hegstad
Kapellan Sunniva Gylver
Universitetslektor Sjur Isaksen
Domprost Jan Otto Myrseth

Redaksjonssekretær: Prest/konsulent Eyolf Berg

145. årgang
JANUAR-DESEMBER 2010

FORLAGT AV LUTHER FORLAG; OSLO

Redaksjonelle artikler:

Valg i kirken (Harald Hegstad)	I
Om kontekst og forkynnelse (Sunniva Gylver)	29
Samlingsbøna erstatter klokkearbøna (Jan Otto Myrseth)	53
Ledertyper (Sjur Isaksen)	77
Kven skal betale for kirken? (Harald Hegstad)	97
Biskopen gjekk av etter promillekøyning (Jan Otto Myrseth)	113
Dialog nå igjen...! (Sunniva Gylver)	133
Gudstjenesteobservasjoner (Sjur Isaksen)	153
Prester og ledelse i morgendagens kirkeordning (Harald Hegstad)	177
Rekrutteringsutfordringa (Jan Otto Myrseth)	205
Om språk og adressering i prekenen (Sunniva Gylver)	237
Nye tekster - nye prekener? (Sjur Isaksen)	253
Ferieteologi (Harald Hegstad)	281
Spennande vegkryss (Jan Otto Myrseth)	305
De kaller det kristen livsstil (Sunniva Gylver)	329
Tidsånden (Sjur Isaksen)	353
Den tolvte biskop og det kirkelige demokrati (Harald Hegstad)	365
De teologiske fakulteter og kirken (Harald Hegstad)	385
Hvilken del av historien veier tyngst? (Sunniva Gylver)	409
Fornya gudsteneste - med djupe røter (Jan Otto Myrseth)	433
Hva er det med barnet? (Sjur Isaksen)	457
Kampen om barnet (Jan Otto Myrseth)	481

Artikler og debattinnlegg etc.:

Noen betenkeligheter ved nattverdliturgien i forslaget til liturgireformen (Per Arne Faye)	4
Ole-Johs. Huuse (Tre spørsmål til Presteforeningen)	7
Tre spørsmål fra Johnny Roy Knudsen - et innspill fra teoLOgene (Heinke Foertsch)	8
Seminar om makt og avmakt (Bo Johannes Hermansen)	10
Hvordan preker våre kolleger andre steder i verden? (Sunniva Gylver)	31
Møte med læstadianere i Midtvesten (Trond H. F. Kasbo)	34
Tilbakeblikk på Edinburgh 1910 - I (Lalsangkima Pachua)	55
Den virkelige kirke (Harald Hegstad)	59

Tilbakeblikk på Edinburgh 1910 - II (Lalsangkima Pachuau)	79
Engler på oppdrag (Øystein Magelssen)	84
En ny embetsteologi (Leif-Aage Tønnessen)	100
Hyrdebevegelsen på Madagaskar (Sunniva Gylver)	136
I dag fikk jeg et djeverlangrep (Sunniva Gylver)	139
Dialog om dialogen (Sunniva Gylver og Arild Bakke)	140
Diakontjenesten i kirkens tjenestemønster (Bispemøtet)	156
Forandring fryder og frustrerer (Sunniva Gylver)	161
Etter et gjensyn med Japan (Tor B. Jørgensen)	164
Tro på Kirken (Magne Mølster)	166
Ledelse i og av lokalmenigheten - et mangfoldig, men mulig prosjekt (Otto Hauglin)	180
Kollegial leiingsmodell for den lokale kyrkja (Øystein Flø)	183
Hvem kan lede prestene? (Marit Bunkholt)	185
Kven kan leie prestane? (Gunnar Mindestrømmen)	187
Èn ledelse for kirken - århundrets snuoperasjon? (Heinke Foertsch)	190
Ledelsens kunst (Marit Halvorsen Hougsnæs)	193
Lederskap og spiritualitet i en misjonar kirke (Knud Jørgensen)	208
Livet leves når vi møter hverandre (Eyolf Berg)	212
Bistandsmentalitet - en utfordring for Den norske kirke (Andreas Johannsson)	214
Tjenestedifferensieringen - et uløselig problem? (Terje Ellingsen)	218
Barn & nattverd (Christopher Woie)	239
Om å "bære" i liturgien (Tore Kopperud)	241
Forkynnensens sikte (Ole Chr. M. Kvarme)	256
Tanker om gudstjenestereformen (H. Storset [referent])	260
Forslaget til ny dåpsliturgi - et par momenter (Olav Tveito)	284
Agnus Dei (Hans Kvalbein)	288
Hvem bør lede prestene - og bør prestene lede? (Fredrik Saxegaard)	289
Diakontjenesten i kirkens tjenestemønster (Kjell Nordstokke)	307
Bør Nicodemus brukes oftere i høymessen? (Olav Tveito)	311
Blant eldstebroðre i Lappmarken som gjest i Gällivarre (Trond H. F. Kasbo)	315
Skal vi døpe "i" eller "til" den treenige Guds navn? (Oskar Skarsaune)	317
Misjon etter Edinburgh 2010 (Ole Chr. Kvarme)	332
Prost-i-prest (Odd J. Eidner)	338
Stillheten om tekstboken (Birger H. Fossum)	355
Adventsøndagene i forslaget til ny tekstbok - del 1 (Birger H. Fossum)	368
Adventsøndagene i forslaget til ny tekstbok - del 2 (Birger H. Fossum)	388
Bekjennelsens betydning for kirkens liturgi (Andreas Aarflot)	391
Nytt og gammelt språk i Det nye testamente(t) - del 1 (Olav Refvem)	412
Du Guds lam, som bærer verdens synder [Agnus Dei] (Gudmund Waaler, Idar Kjølsvik og Ådne Njå)	436
Synsbekjennelsen i gudstjenesten (Maria Vassli Gjære)	439
Nytt og gammelt språk i Det nye testamente(t) - del 2 (Olav Refvem)	442
Tilpassningsdyktig kirke (Gustav Danielsen)	447
Som et lite barn (Torleiv Austad)	459
Barnet - både troende subjekt og forbilde? (Odd Ketil Sæbø)	462
Når skal vi få brød og vin? (Anne Berit Evang)	465
"En gjenganger fra en svunnen tid" (Olav Tveito)	484
Kyrie eleison, kirkens bønnerop (Jørund Midttun)	491
Mer om den tolvte biskop (Harald Hegstad)	493
"Se, Guds lam, som tar bort verdens synd" (Bjørn Helge Sandvei)	494

Søndagsteksten

Kirkeåret 2009-10 - 2. rekke

Kristi Forklarelsesdag: Joh 17,1-8 (Jostein Holm)	17
Søndag før faste (Fastelavn): Joh 12,24-33 (Hilde Barsnes)	19
Askeonsdag: Matt 6,16-18 (Tore Skjæveland)	21
1. søndag i faste: Job 2,1-10 (Even Borch)	40
2. søndag i faste: Luk 7,36-50 (Dag Øivind Østereng)	41
3. søndag i faste: Luk 4,31-37 (Kjell A. Skartseterhagen)	44
4. søndag i faste (Midtfaste): Joh 6,24-36 (Astrid Sætrang Morvik)	47
Maria Budskapsdag: Sal 113 (Even Borch)	66
Palmesøndag: Joh 12,12-24 (Geir Sørebø)	67
Skjærtorsdag: Joh 13,1-15 (Øystein I. Larsen)	70
Langfredag: Mark 14,26-15,37 (Thomas Berbom)	86
Påskennatt (Ottesang): Luk 24,1-12 (Lise Horn)	88
Påskedag: Joh. 20,1-10 (Frode Granerud)	90
2. påskedag: Joh. 20,11-18 (Sjur Isaksen)	107
1. søndag etter påske: Joh 21,1-14 (Torbjørn Holt)	109
2. søndag etter påske: Joh 21,15-19 (Martin Aalen Hunsager)	110
3. søndag etter påske: Joh 14,1-11 (Silje Sørebø)	121
1. mai: Luk 6,31-35 (Ernst-Modest Herdieckerhof)	123
4. søndag etter påske: Jes 1,18-20 (Even Borch)	125
5. søndag etter påske: Matt 6,6-13 (Tore Skjæveland)	143
Kristi himmelfartsdag: Apg 1,1-11 (Ingvild Helene Mydske Fallegård)	145
6. søndag etter påske: Joh. 17, 18-26 (Dag Øivind Østereng)	147
17. mai: Joh 12,35-36 (Kjell A. Skartseterhagen)	149
Pinsedag: Joh 14,15-21 (Torbjørn Holt)	168
2. pinsedag: 1 Kor 12,12-20 (Astrid Sætrang Morvik)	169
Treenighetssøndag: Matt 28,16-20 (Geir Sørebø)	171
2. søndag etter pinse: Luk 12,13-21 (Øystein I. Larsen)	196
3. søndag etter pinse: Luk 19,1-10 (Eyolf Berg)	198
4. søndag etter pinse: Luk 15,11-32: (Lise Horn)	201
Sankthans (Jonsok): Joh 10,40-42 (Frode Granerud)	221
5. søndag etter pinse: Joh 8,2-11 (Hilde Barsnes)	222
Aposteldagen (6. søndag etter pinse): Matt 16,13-20 (Silje Sørebø)	226
7. søndag etter pinse: Matt 16,24-27 (Martin Aalen Hunsager)	244
8. søndag etter pinse: Jes 49,13-16 (Sjur Isaksen)	246
9. søndag etter pinse: Matt. 7,21-29 (Ernst-Modest Herdieckerhof)	248
Olsok: Matt 20,25-28 (Hilde Barsnes)	264
10. søndag etter pinse: Luk 12,42-48 (Tore Skjæveland)	267
11. søndag etter pinse: Joh 6,66-69 (Ingvild Helene Mydske Fallegård)	269
12. søndag etter pinse: Sal 32,1-5 (Dag Øivind Østereng)	292
13. søndag etter pinse: Matt 12,33-37 (Kjell A. Skartseterhagen)	294
14. søndag etter pinse: Matt 5,38-42 (Astrid Sætrang Morvik)	296
15. søndag etter pinse: Joh 5,1-15 (Torbjørn Holt)	319
16. søndag etter pinse: Luk 10,38-42 (Geir Sørebø)	321
17. søndag etter pinse: Luk 7,11-17 (Øystein I. Larsen)	323
18. søndag etter pinse: Joh 8,31-36 (Thomas Berbom)	341
19. søndag etter pinse: Mark 10,17-27 (Frode Granerud)	343
20. søndag etter pinse: 1 Mos 9,8-17 (Even Borch)	345
21. søndag etter pinse: Mark 10,13-16 (Silje Sørebø)	357
22. søndag etter pinse: Matt 11,25-30 (Martin Aalen Hunsager)	360
Bots- og bededag: Luk 13,23-30 (Sjur Isaksen)	362
Allehelgensdag: Matt 5,13-16 (Ernst-Modest Herdieckerhof)	373
25. søndag etter pinse: Joh 6,37-40 (Hilde Barsnes)	376
Siste søndag i kirkeåret (Domssøndagen): Hebr 3,12-14 (Tore Skjæveland)	378

Kirkeåret 2010-11 - I. rekke

1. søndag i advent: Matt 21,1-9 (Kjell A. Skartseterhagen)	396
2. søndag i advent: Luk 21,25-33 (Frode Granerud)	399
3. søndag i advent: Jes 35,3-10 (Even Borch)	402
4. søndag i advent: Joh 1,19-27 (Astrid Sætrang Morvik)	403
Julaften: Luk 2,1-14 (Dag Øivind Østereng)	422
Julenatt/ottesang: Luk 2,1-20 (Øystein I. Larsen)	424
Juledag: Joh 1,1-14 (Thomas Berbom)	425
2. juledag (Stefanusdagen): Matt 10,17-22 (Lise Horn)	450
Nyttårsaften: Jer 29,11 (Even Borch)	471
Nyttårsdag (Jesu navnedag): Luk 2,21 (Elin Lunde)	452
Kristi åpenbaringsdag: Matt 2,1-12 (Notto R. Thelle)	472
1. søndag etter Kristi åpenbaringsdag: Matt 3,13-17 (Ingvald Andersen Frøyen)	475
2. søndag etter Kristi åpenbaringsdag: Joh 2,1-11 (Ragnhild Kristensen)	477
3. søndag etter Kristi åpenbaringsdag: Joh 4,46-54 (Jostein G de Presno)	496
4. søndag etter Kristi åpenbaringsdag: Matt 8,23-27 (Hildegunn G Tennebø)	498
5. søndag etter Kristi åpenbaringsdag: Matt 13,24-30 (Heidi Westborg Steel)	500

Fra bokfronten

Magnus Malm: Et hjerte større enn verden (Sunniva Gylver)	11
Niels Hyldahl: Paulus. Brudstykker af en biografi (Karl Olav Sandnes)	38
Morten Fink-Jensen og Charlotte Appel: Når det regner på præsten (Merethe Roos)	105
Eyvind Skeie: Svein Ellingsen. En livsfortelling og Svein Ellingsen: En bønn er gjemt i hjerteslagets rytme (Geir Hansen)	116
Jarl Henning Ulrichsen: Gresk-norsk ordbok til Det nye testamente (Glenn Wehus)	117
Ståle Johannes Kristiansen og Svein Rise (red.): Moderne teologi. Tradisjon og nytenkning hos det 20. århundrets teologer (Peder Gravem)	119
Morten Dahle Andersen (red): Troverdig tro (Sjur Isaksen)	242
Rolf Nøtvik Jakobsen og Gunnfrid Ljones Øierud: Prekenbeskrivelse: Forstå - formidle - forbedre - forkynde (Hallvard Olavson Mosdøl)	262
Odd Ketil Sæbø: Guds barnet (Ingrid Christine Reite)	340
Ulla Schmidt og Pål Ketil Botvar (red): Religion i dagens Norge: Mellom sekularisering og sakralisering (Turid Skorpe Lannem)	331
Harald Hegstad: Den virkelige kirke (Fredrik Saxegaard)	418
Jan Olav Henriksen og Svein Aage Christophersen: Religionens livstolkning, innføring i kristendommens religionsfilosofi (Atle Ottesen Søvik)	448
Henrik Nygaard Andersen, Torleiv Austad og Johs. Nørregaard Frandsen (Red.): Størst er barnet (Kjell A. Skartseterhagen)	468

Temanumre:

Dialog	nr. 7
Hvem kan lede prestene?	nr. 9
Om barnet	nr. 21

SØNDAGSTEKSTEN

Knut Helge Høyland, Hildegunn Gjesdal Tennebø og Heidi Westborg Steel

Vingårdssøndagen

13. februar 2011

Prekentekst: Matt 20,1-16

Lesetekster: Jer 9,23-24 og 1 Kor 9,24-27

Til dagen:

Misjon står sentralt i hele åpenbaringstiden, og på vingårdssøndagen fokuseres det spesielt på vårt kall til et liv i tjeneste for Gud. Denne dagen regnes ofte som Israelsmisjonens dag i kirkeåret. Bildet av Guds vingård, som Jesus bruker, gir umiddelbare assosiasjoner til Jes 5 der vingården er et bilde på Israel, Guds utvalgte folk. Dermed kan vi rette fokuset mot Guds kall og utvelgelse av Israel. Hva vil det si å være et utvalgt folk? Gud gir Israel en særstilling blant folkene og steller og tar vare på det for at det skal bære frukt (Jes 5,2). Utvelgelsen handler ikke om frelse, men om tjeneste og en spesiell gudsrelasjon. Når vi fokuserer på israelsmisjon denne dagen, er det med utgangspunkt i at Guds utvalgte folk Israel ikke kan leve ut sitt kall uten å ha en rett gudsrelasjonen. Og denne relasjonen finnes bare i troen på Jesus som den lovede Messias, Israels frelser og verdens frelser. Dette budskapet er vi kalt til å gi tilbake til det folk som først forkynte det for oss hedninger.

Samtidig kan vingårdssøndagen også gi oss et annet perspektiv, for i Jesu lignelse om vingården er det først og fremst arbeiderne og ikke vingården som står i fokus. Her handler det om arbeid og lønn. Det handler om at livet som

Jesu disipler ikke er en transportetappe til himmelen, men et liv i tjeneste for Gud. Gud kaller oss til en meningsfull tjeneste og vil til slutt gi oss vår lønn. Vi begynner å nærme oss påsken, og Jesus er i denne teksten på vei til Jerusalem, til korset, til døden og oppstandelsen. Derfor må tjenesten vi kalles til sees i lys av Jesu tjeneste, og lønnen vi får, er den seier som Jesus vant ved sin død og oppstandelse.

I synagogene leses "Parashat Tetzaveh" ("Du skal gi påbud"-avsnittet) denne helgen. Teksten fra 2 Mos 27,20 - 30,10 handler om den prestelige tjeneste i tabernaklet. Denne tjenesten som Aron og hans slekt ble kalt til av Gud, og som er et forbilde både for Jesu rolle som vår øversteprest (Hebr 8-9) og for vårt kall til å være et "kongelig presteskap" som "skal forkynde hans storverk" (1 Pet 2,9), kan være et nyttig bakteppe når vi denne dagen forkynder om tjenesten vi er kalt til.

Til teksten:

I lignelsen om arbeiderne i vingården møter vi først husbonden. Det er ingen tvil om at det er Gud selv, her som i Jes 5, som er husbonden. Men denne husbonden er en noe uvanlig husbonde. Når høsten kommer, og han må ha flere arbeidere til å hjelpe til i vingården, er det han selv som drar ut for å finne dagarbeidere. Det vanlige ville vært å sende ut sin forvalter til denne oppgaven, men når høsten er kommet (jfr. Matt 9,37), går han selv ut for å finne

arbeidere. Guds kall til oss er et personlig kall. Han ønsker å bruke oss, og han er villig til igjen og igjen å gå ut for å kalle arbeidere til seg.

Det mest uvanlige og til og med provoserende med denne husbonden er selvfølgelig måten han velger å utbetale lønn på. Det at de som har jobbet bare en kort tid, skal få nøyaktig det samme som de som har jobbet og strevd hele dagen, er og blir urettferdig. Vi ville ikke ha akseptert dette hos en arbeidsgiver i dag, og det gjorde man ikke på Jesu tid heller. I den rabbiniske litteratur kan en finne en interessant parallellberetning. I forbindelse med begravelsen av en berømt rabbi Bun, som døde kun 28 år gammel, forteller rabbi Zeira en lignelse (fra ca. år 325 e. Kr): "En konge hadde en vingård hvor det blant arbeiderne var en ung mann som arbeidet mer effektivt og bedre en alle de andre. Etter to timers arbeid sier kongen at han kan innstille arbeidet sitt, og den unge mannen vandrer sammen med kongen hele resten av dagen. Om kvelden utbetaler kongen lønn til arbeiderne, og den unge mannen får det samme som de andre. De blir misfornøyde og sier: 'Vi har arbeidet hele dagen, og så får han som kun har arbeidet to timer, like mye som vi.' Til dette svarer kongen at den unge mannen på to timer utrettet like mye som de andre, som hadde jobbet hele dagen." Så anvender rabbi Zeira lignelsen på den avdøde rabbi Bun: "Han samlet på få år så mye fortjeneste som andre gjør i løpet av et helt liv, og Gud har nå kalt ham til seg for å gi ham den fortjente lønn."

I denne historien finner vi en logikk og en rettferdighet som vi kjenner igjen. Lønnen var riktig nok ikke basert på antall timer den unge mannen jobbet, men på effektiviteten han viste. I Jesu lignelse er verken arbeidstiden eller effektiviteten relevant. Alle får den samme lønn. Dette var nok like provoserende på Jesu tid som i dag. Og det er kanskje ikke så rart at de som hadde arbeidet lengst ble missunelige, selv om de fikk den lønn de var lovet.

Lignelsen rammes inn av utsagnet: "De første skal bli de siste, og de siste skal bli de første," (Matt 19,30 og 20,16) og er rettet mot disiplene. Slik må lignelsen forstås som en advarsel til disiplene mot å ha for høye tanker om sin innsats for Jesus og sin status som hans disipler (jfr. Jer 9,23-24). I det foregående avsnittet settes den rike unge mannen på plass av

Jesus som understreker at han ikke kan sette sin lit til sin rikdom og status. Disiplenes reaksjon er å understreke deres offervilje. Selv om de var fattige fiskere med lav status, har de gjort seg fortjent sin lønn ved å forlate alt og følge Jesus. Jesus understreker at de skal få sin lønn, men når han så forteller lignelsen om arbeiderne i vingården, må det forstås som en advarsel om at ikke disiplene skal forvente en høyere lønn enn andre i himmelriket. Basert på avsnittet som følger, hvor mor til Sebedeus-sønnene ber om en hedersplass for sine sønner i Guds rike (Matt 20,20-28), kan det virke som dette var noe disiplene trengte å høre.

Det er ikke status, arbeidstid eller arbeidsmengde som er grunnlag for lønnen Gud gir. Det er derimot Guds godhet og nåde. Og her kommer vi til det viktigste budskapet i teksten. Guds lønn kan virke urettferdig, men den er ikke basert på menneskelig rettferdighetsbegrep, men på Guds nåde. Lønnen er uendelig god. Lønnen er ikke noe vi kan gjøre oss fortjent til. Lønnen er det evige liv, den løsepengen som Jesus vant for vår skyld på korset. Både lønnen og selve arbeidet er Guds gave til oss.

Til prekenen:

Lignelsen om arbeiderne i vingården kan hjelpe oss å utfordre en verdslig rettferdighetsmodell som vi i stor grad lar oss prege av, hvor vi blir opptatt av å sammenligne oss med andre og stadige være opptatt av hva vi fortjener. Slik mister vi perspektivet om at alt til syvende og sist kommer fra Gud, og at det er hos ham vi finner "vår skatt", ikke i materielle goder. Vi utfordres til å gi slipp på en rettferdighetsmodell som er fokusert på hva "jeg" fortjener, og ikke på solidaritet og innsats for dem som ikke har de mulighetene og den rikdommen jeg har. Hos Gud er det rom for alle, også for dem som kommer til i siste liten og som tilsynelatende har minst å bidra med, og alle får den samme lønn, som er uendelig mer verd enn den lønnen vi kan samle til oss på jorden.

Samtidig vil det være viktig på denne dagen å sette misjon i sentrum for forkynnelsen og gudstjenesten. Med utgangspunkt i denne teksten kan vi forkynne om viktigheten av misjon. Gud trenger arbeidere, og han kaller oss til et liv i tjeneste. Livet i Guds vingård er et

misjonsliv. Våre ord, våre handlinger, våre holdninger er en del av tjenesten i Guds vingård, en del av innhøstningsarbeidet vi er kalt til. Det er et livslangt og meningsfullt kall til å være en velsignelse for de rundt oss og forkynne de gode nyhetene om Jesus.

Teksten fra 2 Mos, som leses i synagogene denne helgen, begynner med påbudet om å tenne lamper som skal brenne for Guds åsyn i møteteltet dag og natt. Lyset og ilden symboliserer Guds nærvær, Guds kjærlighet og nåde. Vi er kalt til å være lys i verden (Matt 5,14). Vi er kalt til å tjene vår Herre og bringe budskapet om han som er verdens lys til for hans folk Israel og til alle folkeslag.

Salmeforslag:

695, 537, 520, 716, 102 (S97), 714, 518, 109 (S97).

KNUT HELGE HØYLAND

Misjonær for den Norske Israelsmisjon
i Israel / Internasjonal leder for
Gaspari Center, Jerusalem

Såmannssøndag

20. februar 2011

Prekentekest: Luk 8,4-15

Lesetekster: Jes 55,10-11; 1 Kor 1,20-25

Til dagen

Såmannssøndagen kommer et godt stykke ut i åpenbaringstiden som den andre av tre "temasøndager" før fastelavn. Navnet Såmannssøndag har søndagen hatt som eneste navn siden 1977, ikke minst med bakgrunn i første rekkes tekster. I lesetekstene hører vi om at Guds ord aldri vender tomt tilbake, men fullfører det Herren vil, og at Guds uforstand er forstandigere enn menneskers visdom. Slik blir Guds ord, Kristus korsfestet, en snublestein for mennesker.

Til teksten

Lignelsen finnes hos alle tre synoptikerne. Hos alle er lignelsen plassert i relativt nær forbindelse med Jesu ord om hvem som er hans sanne familie. Dette understreker etterfølgelsesperspektivet (Se Til prekenen). Hos Markus og Lukas følges lignelsen av ordene om at man ikke setter et lys under et kar, med vekt på at den som har, skal få. I Matteus får vi Jesu ord om hvorfor han bruker lignelser. Men her også: "Den som har, skal få."

To tyngdepunkt:

1. 4 slags jordsmonn. I det første jordsmonnet Jesus beskriver ("Og da han sådde, falt noe ved veien."), slår kornet ikke rot, men blir spist eller tråkket ned før det spirer. I de to neste jordsmonnene spirer kornet, men visner med én gang eller blir kvalt etter en tid. Det fjerde jordsmonnet er den gode jord. Sprengkraften i lignelsen ligger i hva som skjer med frukten i dette jordsmonnet. Veksten sprenger alle vanlige forestillinger om "god avling".
2. "Den som har ører å høre med, hør!" Formuleringen finnes totalt 15 ganger i NT. Den gjenfinnes 7 ganger i evangeliene som Jesu ord, samt 8 ganger i Åpenbaringen (7 ganger i sendebrevene). En advarsel. Lager et skille mellom dem som har ører og dermed hører og forstår, og dem som ikke gjør det. Jfr. Jes 6,9. Se innl. Til teksten.

Til prekenen

Historie til innledning: En gutt på en kristen videregående skole på 80-tallet skulle på en prøve tolke denne lignelsen. Han bladde opp i Bibelen, fant Jesu egen tolkning og tenkte at da kunne han bruke den. Da han fikk prøven igjen, hadde han fått 2 (Ng) i karakter...

Begynne med det store alvor, advarselen i teksten: "Den som har ører..." *De som hører og forstår*, er innviet og kjenner Guds rikes hemmeligheter. *De andre* vil høre, men ikke skjønne. Det settes et skille mellom mennesker.

De som hører og forstår, skal forstå med mer enn hodet. Dette er de som sammenlignes med den gode jord. De skal forstå slik at Ordet vokser i livene deres. Når det skjer, vil Ordet (eller virkningene av Ordet) ha en eventyrlig vekst, en vekst som sprenger grensene for det som kan forklares ut fra naturlige vekstlover og psykologi. Fra sammenhengen teksten står i, ser vi at dette betyr et liv i etterfølgelse. Luk 8,19-21. Se også Joh 14,21. Det er et liv der kjærlighet er viktigste verdi. Kjærlighet til Gud: Å elske Gud med hele ditt hjerte og med hele din sjel og med all din forstand. Og kjærlighet til nesten: Å elske din neste som deg selv.

Etterfølgelse er å gi avkall på vårt eget (Luk 14,33) og overgi det i Jesu hender. Også de områdene som viser seg å være vanskeligst: Penger, sex og makt.

De andre - de som ikke har hører eller som hører og likevel ikke forstår - er de som sammenlignes med de tre andre jordsmonnene.

1. Kornet ved veien. Mennesker som ikke tar Ordet inn i seg i det hele tatt?
2. På steingrunn. For tynt lag med jord slik at kornet ikke slår rot, ikke får næring og visner med en gang selv om det først spirer. Hvilke mennesker er dette?
3. Blant tornebusker. Enklest å skjønne? Ordet blir kvalt av alt vi har og alt vi ønsker å ha, av bekymringer for penger og regninger, bekymringer for hvordan andre vurderer oss og redsel for at våre barn ikke skal kunne måle seg med andres barn. Felles for de to siste er at menneskene nok hører, men at Ordet ikke får mulighet til å vokse.

Hva kan vi da gjøre? Det ligger et evangelium i setningen "Dere er det gitt å kjenne Guds rikes

hemmeligheter." Det å høre og forstå er ikke noe vi kan ta oss til selv. Å kjenne Guds rikes hemmeligheter gis oss som gave fra Gud. Frelsen ligger ikke i mine hender, men i Guds. Jfr. Luthers forklaring til tredje trosartikkel: "Jeg tror at jeg ikke av egen fornuft eller kraft kan tro på Jesus Kristus... Men den Hellige Ånd har kalt meg..., opplyst meg... helliggjort meg og holdt meg fast..."

Advarselen er mot ikke å ta i mot Ordet, mot ikke å la det få næring og mot å la det kveles. Å ta i mot Ordet og forstå det så det vokser i livene våre, er noe som gis oss. Men vi har mulighet til å si nei. Denne teksten rokker ikke ved at Guds vilje er klar: Han vil at alle mennesker skal bli frelst og lære sannheten å kjenne.

Salmeforslag

- 97 (S 97) Gi oss nå nådestund, vår Jesus eller
591 Ånd fra himmelen
567 Som spedet barnet drikk si mjølk
549 Guds ord det er vårt arvegods
633 Som korn fra vide åkrer
611 Vi syng med takk og glede

**ANNE BIRGITTA
LANGMOEN KVELLAND**
Internasjonal leder, Normisjon

Kristi forklarelsesdag**- Kristi forklarelse på Tabor**

27. februar 2011

Prekentekst: Matt 17, 1-9

Lesetekster: 2 Mos 34,27-35, Åp 1,9-18

Dagen

Kristi forklarelse på Tabor er en av de 12 store festene i Den ortodokse kirke og feires 6. august (19. august for de menighetene som bruker Juliansk kalender). Festen har også navnet Kristi transfigurasjon eller metamorfose. Den feires med både en forfest dagen før og en etterfest i 7 dager. Man har også vannvise på denne dagen, noe man også har på Kristi dåpsfest (Teofania). Disse to festene er tematisk nært knyttet sammen.

Kristi forklarelse er festen for Kristi guddommelighet. Liksom på Teofania er det en lysets fest hvor vi ser lyset fra Faderen. Dagen er også en proklamasjon av Treenigheten. Faderen taler fra himmelen og bevitner Sønnen. Helligånden er også til stede, ikke som en due i Teofania, men som det blendende lyset som omgir Kristus og innhyller fjellet.

Lyset fra Kristi forklarelse forespeiler Kristi oppstandelse på tredjedagen samtidig som Hans gjenkomst i herlighet. Alle troende er kalt til å ta del i denne herligheten. På Taborfjellet ser vi Kristi menneskelige natur som er gjort guddommelig. Hva som skjedde med Kristi menneskelige natur, kan også skje med Kristi etterfølgere. Under vesperen kvelden før synger Kirken: "I dag har Kristus på Taborfjellet forandret Adams mørke natur og fylt den med lys som han hadde gjort gudlik," og under matutinen: "Du ble forvandlet på Taborfjellet og viste den forandring menneskene kan gjøre gjennom Din herlighet ved Ditt andre og fryktelige komme, o Frelser."

Teksten

Teksten fra 2 Mos 34 beretter om hvordan Moses ansikt lyste som solen da han mottok lovtavlene på Sinai-fjellet. Han var ikke selv lys, men reflekterte det guddommelige lyset. Han fikk del i den guddommelige energi som alle mennesker er kalt til å bli kjent med. Men Moses måtte fortsatt dekke hodet i Guds nærhet. Åp 1 beretter om Johannes' Kristus-visjon om Kristi gjenkomst i herlighet. Kristi ansikt

lyser som solen, og Johannes kaster seg ned for Kristi føtter. Åpenbaringsteksten utdyper evangelieteksten slik at man ser at den også handler om Kristi gjenkomst.

Den ortodokse kirke leser på vesperen kvelden før tre tekster: a) 2 Mos 24,12-18 b) 2 Mos 33,11-23, 34,4-6,8 c) 1 Kong 19,3-9; 11-13; 15-16. På matutinen leses Luk 9,28-36, og under Liturgien epistelteksten 2 Pet 1,10-19. Tekstene gir forskjellige innfallsvinkler og utdypninger av dagen. Tekstene fra 2. Mosebok handler om Guds åpenbaring til Moses og begrensningen i den Gtlige åpenbaring. Ingen får se Guds ansikt slik Moses ønsker. 1. Kongebok handler om Elias liv. På matutin leses forklarelsen slik den står hos Lukas, med viktige perspektiver som må tas med. Peter beretter om sin opplevelse fra Tabor i sitt andre brev. Guds åpenbaring i Kristus er nå åpenbar. Gud har vist seg for menneskene gjennom lyset på Tabor.

Kristus tok med seg sine nærmeste apostler til fjellet. Det var en lang og strabasøs vei, noe som kan peke på at det var nødvendig med asketisk livsførsel før de kunne se det guddommelige lys. Kristi vanlige tilsynekomst er forandret. Hans ansikt skinte som solen, og klærne var hvite som lyset. Apostlene visste hvordan Kristus så ut. Han så akkurat ut som et vanlig menneske. Plutselig fikk de se ham på en ny og strålende måte.

Ved siden av Kristus viste Moses og Elias seg. Kristus er Herre for både levende og døde. Den hl. Krysostomos sa at Moses representerte de døde. Han ble begravet i Moabs land. Elias representerte de levende. Han ble tatt levende opp til himmelen og skulle komme og forberede Messias ankomst. Elias ga ved sin deltagelse et vitnesbyrd om at Kristus er Guds sønn. Elias omtales i forklarelsen på samme måte som døperen Johannes i Kristi dåp og har samme funksjon i forklarelsen.

Moses representerte loven og Elias profetene. Gud talte fra gammelt av gjennom loven og profetene som GT tekstene til dagen viser. Moses som ga folket loven var en garanti for at Kristus ikke var kommet for å bryte loven, men oppfylle den. Kristus er oppfyllelsen av loven og profetene. Han er fullførelsen av den gamle pakt og helheten av all guddommelig åpenbaring. Moses og Elias snakket med Jesus om hans kommende lidelse (se Lukas-teksten). I

Kristi liv kan ikke Hans herlighet skilles fra hans lidelse. Det var da han var på vei til sin lidelse at han ble forklaret. I vårt eget liv kan vi ikke gå inn i forklarelsens glede uten at vi først aksepterer korset.

Peter ønsket å bli værende i den lykkelige tilstand ved forklarelsen og forslo å bygge tre hytter. Mange mennesker særlig i begynnelsen av sitt åndelige liv ønsker å bevare og trøste seg med sødmen fra den første opplevelsen. Kristus svarer ikke på Peters forslag. Verken for apostlene eller for oss er det tillatt å trekke seg fra det harde arbeidet vi er pålagt, for å legge seg til en tilstand av lykkelig fred som kun hører fremtiden til.

Fra den lysende skyen som dekket fjellet kom det en røst: "Dette er min sønn den elskede. I Ham har jeg behag. Hør ham!" De samme ordene var allerede blitt sagt ved Kristi dáp. Ordene gir forklarelsen på Tabor mening. Hvorfor skulle Kristus bli forandret? Hvorfor er Han kledd i lys? Dette var ikke bare for å gi apostlene et vakkert syn. Det er for at Faderen skal bære vitnesbyrd om Sønnen. Og Faderen gir konklusjonen: "Hør Ham!"

Apostlene kastet seg ned med ansiktet mot jorden. Kristus rørte ved dem, og da de så opp, så de ingen andre enn Kristus. Den korte intense opplevelsen var over. Hendelsen ga et vitnesbyrd om Kristi guddommelighet og en proklamasjon av treenigheten. Apostlene måtte deretter kun holde seg til Kristus i hans ydmykhet. Sjeldne øyeblikk kan gi inspirasjon og forståelse, men i vårt daglige liv må vi holde oss til Kristus der han er å finne: i skriftemålets og nattverdens mysterium, i bønnen og fasten, i Kirkens hellige liv. Det er viktig at verden ikke får for stor plass i vårt liv, verken mennesker eller ting, men vi må våge av og til å lukke verden ute for å kunne bare se Kristus.

Det guddommelige lyset

Kirkefedrene beskriver lyset på Tabor som Det guddommelige lyset. Det er det uskapte, evige lyset som vi kan se i Ikonene. Det beskrives som en energi hvor det er mulig for menneskene å kjenne Gud. For å kunne bli kjent med denne guddommelige energi, må den troende lære seg øvelser for å bli kjent med den åndelige verden, ikke bare den materielle. Den ortodokse kirke peker på Jesus-bønnen som en vei

å bli kjent med den guddommelige energi. Bønnen lyder: "Herre Jesus Kristus, Guds Sønn, forbarm Deg over meg, en synder," og fremsies i et rolig tempo på samme måte som man puster. De som praktiserer denne bønnemetoden, ber kontinuerlig hele dagen igjennom. Bønnen blir som pusten, helt nødvendig for å leve. Slik får man får kontakt med den lysende energi som apostlene erfarte på Tabor. Men troende kan også ha stort utbytte av Jesus-bønnen også i mindre målestokk. Målet er at vi i vårt indre liv kan få oppleve at Kristus kan være så lysende og prektig at vi kan se Guds herlighet i hans ansikt. Den guddommelige skjønnhet kan da bli en del av vår erfaring.

FADER OLAV LERSETH
prest i hl. Nikolai ortodokse kirke

Salmeforslag til Kr. forklarelsesdag

v/Knut Hallen, leder for SMM:

Åpningssalme: 19 - Kom konge, kom i morgenglans

Høymessesalme: 104 - Vi skal se deg, Herre Jesus

Salme før preken: 99 - Herligste Jesus

Salme etter preken: 423 - Jesus det eneste

Salme før nattverd: 634 - Lat kvar jordisk skapning teia

Salme til avslutning: 514 - Reis deg, Guds menighet*

*Denne siste salmen fanger opp det eskatologiske perspektivet på Kristi forklarelsesdag, og samtidig får vi, ved åpenbaringstidens avslutning, markert den særlige misjonsdimensjonen i denne tiden.

FRA BISPEDØMMERÅDENE OG KIRKEDEPARTEMENTET

TILSETTINGER

Tunsberg bispedømme

Tunsberg bispedømmeråd har i sitt møte

- 4. nov. 2010 tilsatt Rolf Simeon Andersen som stiftsdirektør ved Tunsberg bispedømmekontor.
- 9. desember 2010 tilsatt Tom Olaf Josephsen som koordinerende sokneprest i Tønsberg Domprosti med særskilt tjenestested Nøtterøy, Torød og Teie sokn.

Begge har bekreftet at de tar imot stillingene.

SØKERE

Agder og Telemark bispedømme

Følgjande har søkt embetet som prost i Aust-Telemark prosti i Agder og Telemark bispedømme. Det er 4 søkjarar til embetet.

MANN, f. 1962

Sandnes, Are, seniorprest i Tunsberg bispedømme, Revetal, f. 1943

Sele, Asgeir, fung. prost i Aust-Telemark prosti, Bø, f. 1968

Ådneram, Karsten, sokneprest i Hafrsfjord sokn, Ålgård, f. 1945

LEDIGE STILLINGER

Oslo bispedømme

Embetet som prost i Bærum i Oslo bispedømme er ledig.

Prosten leder prestetjenesten i prostiet, bistår biskopen i dennes embetsutøvelse, gjør selv tjeneste som menighetsprest slik biskopen fastsetter, og utfører for øvrig de gjøremål som ligger til prosteembetet. Det stilles krav om kompetanse innenfor lederskap, samarbeid og strategisk planlegging. Prosten må ha gode kommunikasjonsevner og kunne profilere kirken i prostiet.

Prostiet omfatter Bærum kommune med ca. 110.000 innbyggere og ca. 82.000 medlemmer i Den norske kirke. Prostiet består av 10 sokn, Høvik, Østerås, Grinilund, Jar, Lysaker/Snarøya, Haslum, Helgerud, Tanum, Bryn og Lommedalen. Bærum prosti har 10 kirker. I Bærum kirkelige fellesråd er det totalt 43 årsverk fordelt på 73 personer. Fellesrådslinjen er redusert med 15 stillinger de siste 7 årene. I bispedømmets bemanningsplan som gjelder ut 2011, har prostiet 20,5 presteårsverk inkludert prost. Prostiet betjenes for tiden av flere vikarer etter bispedømmets stillingsstopp. I løpet av kommende år skal 5 faste stillinger tilsettes. Bærum sykehus og Ila sikringsanstalt ligger innenfor prostiets grenser og betjenes av egne prester. Det er ikke egne sykehjemsprester i prostiet. Sykehjemmene betjenes av menighetsprestene og menighetenes diakoner.

Prostekontoret er samlokalisert med fellesrådets administrasjon i egnede lokaler i Sandvika. Kirketorget fungerer bl.a. som felles sentralbord for alle soknene i prostiet. Saksbehandler for prosten i 50 % stilling fungerer også som prostiprest.

Det arbeides med å utvikle og etablere gode rutiner for å styrke samordningen av de to arbeidsgiverlinjene. Prost og kirkeverge er sentrale i dette arbeidet. Prosten har sete i fellesrådet, arbeidsmiljøutvalget og i strategiutvalget.

Prostene i Asker og Bærum har ansvaret når prestene i prostiene møtes til ukentlige tekst-samtaler. Prosten skal bidra til vekst, utvikling og ordnede arbeidsforhold for prestene og med veiledning for andre tilsatte, råd og frivillige. Prosten skal bidra til samhandling og åndelig fellesskap innen de ulike arbeidslag i prostiet. Evne til å inspirere og motivere vil bli vektlagt.

Prosten inngår i biskopens lederteam og deltar på prostemøter, veiledning og lederutvikling. Prosten gjør tjeneste som menighetsprest i Høvik sokn i 25 % av sin stilling.

Den som blir utnevnt, må rette seg etter tjenesteordning for proster. Vedkommende må finne seg i endringer av gjøremål og embetsdistriktets utstrekning, samt endringer i regler for pensjons- og aldersgrense.

Til embetet hører bolig med boplikt i nyinnkjøpt kommunal bolig (167 kvm) i Kokkerudlia 23, 1362 Høvik. Prosteboligen er bygget i 2009 og tomten er på 0,7 mål. Den som blir utnevnt, må finne seg i de bestemmelser som måtte bli truffet om boligen, herunder leie, bruk og eventuell flytting av bosted.

Søkere må opplyse om de behersker begge de offisielle målformene. Målformen i prostiet er bokmål.

Lønnstrinn 71-79. Innskudd i Statens pensjonskasse.

Kvinner oppfordres til å søke.

Det vil bli utarbeidet offentlig søkerliste. Søkere gjøres oppmerksomme på at opplysninger om dem kan bli offentliggjort selv om søkerne ber om ikke å bli ført opp på offentlig søkerliste, jfr. offentleglova § 25 annet ledd.

Søknad sendes tjenestevei med CV, vitnemål, attester og opplysninger om referanser til Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet, Postboks 8004 Dep, 0030 Oslo.

Søknadsfristen er 4. februar 2011.

Nærmere opplysninger om embetet kan en få ved å gå til bispedømmets hjemmesider, www.kirken.no/oslo, prostiets og fellesrådets hjemmesider, www.baerumkf.no/ eller ved henvendelse til stiftsdirektør eller personalsjef ved Oslo bispedømmekontor, tlf. 23 30 11 60.

Agder og Telemark bispedømme

Kapellan i 70 % i Porsgrunn sokn i Skien prosti i Agder og Telemark bispedømme.

Kapellan i 70 % i Porsgrunn sokn er ledig.

Porsgrunn er en kulturby med mange tilbud og rike muligheter for sjø- og friluftsliv. Kommunen har ca. 35.000 innbyggere.

Porsgrunn sokn har ca. 13.000 innbyggere hvorav ca. 10.500 er medlemmer av Den norske kirke. Soknet er delt i to av Porsgrunnselva og består av Østre Porsgrunn med ca. 9.500 innbyggere og Vestre Porsgrunn med ca. 3.500 innbyggere. Det er to kirker i soknet: Østre Porsgrunn kirke fra 1760 med om lag 500 sitteplasser og Vestre Porsgrunn kirke fra 1758 med plass til ca. 250. Begge er vakre tømmerkirker med gode orgler. Det er tjenlige menighetshus ved hver kirke. Det holdes gudstjenester i begge kirker hver søn- og helligdag.

Soknet betjenes av 11 ansatte: Sogneprest, to kapellaner, hvorav én i 100 % og denne utlyste i 70 %. Videre er det soknediakon i 100 %, to organister i henholdsvis 100 % og 50 %, menighetspedagog i 100 %, kontorfullmektig i 50 % kombinert med barnearbeider i 30 %, sekretær i 30 %, to kirketjenere i 100 % og 40 % og dessuten to klokkere i kombinasjonsstillinger. Det holdes ukentlige stabsmøter i et godt samarbeidsklima. Kapellanen må akseptere at stillingen kan bli utvidet til 100 %.

Gudstjenester og kirkelige handlinger gjennomføres etter en avtalt turnus. Kapellanen vil få et særskilt ansvar i Vestre Porsgrunn. Det er ca. 30 konfirmanter og menigheten har et mål om å bygge opp et ungdomsmiljø rundt konfirmantarbeidet. Kapellanen vil ha kontakt med to barnehager og en barne- og ungdomsskole og blir sentral i å bygge opp barnearbeidet og kontakt med barnefamilier i samarbeid med menighetens Åpen barnehage og allerede eksisterende tilbud for barn i regi av Nor-misjon.

Menigheten har fått trosopplæringsmidler og har ansatt menighetspedagog i 100 % stilling. Det deles ut 2-, 4- og 6-årsbok og Bibel til femteklassinger. Kapellanen vil samarbeide nært med menighetspedagogen i dette arbeidet.

Porsgrunn menighet har et variert gudstjenesteliv og ønsker å bygge dette videre ut. Likeledes drives det et omfattende diakonalt arbeid. Det er tre sykehjem som jevnlig be-

tjenes med andakt. Menigheten er engasjert i Naturlig menighetsutvikling, og kapellanen blir en del av dette arbeidet sammen med menighetsråd og øvrige ansatte. Menigheten trenger en kapellan som ser sitt ansvar og oppgave i en menighetsbyggende tjeneste, og som er opptatt av en åndelig utvikling i menigheten. Gode samarbeidsevner vil bli vektlagt. Det gjelder både innad i menigheten og utad mot byens kulturliv. Normisjon og KFUK/M har egne forsamlingshus og driver et aktivt barne- og ungdomsarbeid. Erfaring med barn og unge er således avgjørende.

Det brukes bokmål i kirke og skole.

Den som blir ansatt må rette seg etter:

- Endringer i tjenesteordning for menighetsprester og regler om lønnsforhold for geistlige tjenestemenn.

- Alle avgjørelser som måtte bli tatt i forhold til tjeneste og tjenestested.

Det følger ikke prestebolig med stillingen. Ved behov vil dette bli tatt opp med Porsgrunn kommune.

Det blir stilt særlig krav til samlivsform i tråd med Arbeidsmiljøloven § 13.4.2

Kvinner oppfordres til å søke.

Søknadsfrist: 20.01.2011

Spørsmål om stillingen rettes til sokneprest Per Johan Wiig, tlf. 35 56 34 05/97 56 39 50 eller prost Morten Fleischer, tlf. 35 58 90 75.

Vi foretrekker elektroniske søknader med CV, vitnemål og referanser levert via vårt elektroniske søkersystem. Det vises til Agder og Telemark bispedømmes hjemmesider www.kirken.no/agder.

For informasjon om søknadsprosedyre, kontakt førstekonsulent Grethe Ruud Hansen tlf. 38 10 51 47.

Agder og Telemark bispedømme

Sokneprest i Aust-Telemark prosti med Notodden sokn som tjenestested.

Det er ledig stilling som sokneprest i Aust-Telemark prosti med Notodden sokn som tjenestested.

Notodden ligger ved Heddalsvannet med kort vei til naturskjønne fjellområder, 6 mil fra Skien og 12 mil fra Oslo. Det er to prestegjeld i Notodden kommune og fellesrådsområde, Heddal med tre sokn og Notodden med ett. Om lag 60 % av befolkningen i kommunen bor i Notodden sokn. Det er korte avstander i soknet. Den norske kirke har vel 6.000 medlemmer i soknet. Soknet har ett prekensted, Notodden kirke med 450 sitteplasser.

Notodden kommune har vært gjennom en omfattende omstillingsperiode etter at de to hjørnesteins bedriftene i byen ble avvirket på 1980- og 90-tallet. Omstillingen har vært vellykket, men kommunen har fremdeles en del utfordringer. Notodden framstår nå som et kommunikasjonscenter i regionen med bl.a. ekspressbussforbindelse til og fra Oslo hver time hele døgnet og daglig flyforbindelse til Bergen, et handelssenter med omfattende og varierte tilbud for kommunen og omlandet, et kunnskapssenter med hovedtyngde i et godt utbygget sykehus og en veletablert avdeling av Høgskolen i Telemark.

Kirken fra 1938 er sentralt plassert i et vakkert parkområde i byen. Området omfatter bl.a. speiderhus, eldresenter og hjemmefrontmuseum. Menigheten disponerer et meget vellykket menighetshus bygget i 1990 rett ved siden av kirken. Huset har rom for en rekke forskjellige aktiviteter i menigheten. Menighetshuset er eid av menighetsrådet og drives på dugnad. Huset omfatter også undervisningsrom samt funksjonelle og meget godt utstyrte kontorer for prestene og øvrig stab.

Staben består av sokneprest og kapellan, kontor i full stilling, kontorleder i 50 % stilling og kirketjener i full stilling. I tillegg er det en 50 % stilling som barne- og ungdomsarbeider og en 25 % stilling som menighetsmusiker finansiert med midler fra givertjenesten. Soknepresten leder prestetjenesten i soknet, holder gudstjenester, kirkelige handlinger, sjelesorg og annet menighetsbyggende arbeid. Kapellanen har med nåværende arbeidsdeling an-

svaret for konfirmandundervisningen i samarbeid med barne- og ungdomsarbeideren, for lederutvikling i ungdomsarbeidet og for G2-gudstjenestene (10 av i alt 58 gudstjenester). Tjenesteuke blir fordelt mellom prestene. Etter tilsetting av sokneprest vil det bli utarbeidet en revidert arbeidsfordelingsplan. Konfirmandåret går fra januar til september med en ukes leir i juli. Det arrangeres også en årlig vinterleir for ungdom

Prostiet får trosopplæringsmidler i 2011. Arbeidet med lokal plan vil bli satt i gang over nyttår. For tiden pågår det et spennende evaluering- og utviklingsarbeid innsiktet mot gudstjenestereformen.

Samarbeidet mellom skole og kirke er inne i en utfordrende fase. Det er fire barneskoler, én ungdomsskole og én videregående skole i soknet. Lokalsykehuset, sykehjemmet og de kommunale omsorgsboligene betjenes av menighetens prester. Det er to frikirker i prestegjeldet, Notodden pinsemenighet (Betania) og Det Norske Misjonsforbund (Misjonskirken). Relasjonene mellom menighetene er gode. Normisjon og NLM har egne bedehus. Menigheten har misjonsavtale med NMS. Forholdet mellom kirken og lekmannsorganisasjonene er godt. På kafeen Krona drives et godt felleskirkelig ungdomsarbeid

Menigheten har søndagsskole i tilknytning til G2-gudstjenestene og enkelte av høymessene. Det drives også et Knøttekor og en aktivitetsklubb for barn samt babysang. Kantor leder et kantori med om lag 20 medlemmer, og menighetsmusikeren driver band og lovsangsteam knyttet til G2-gudstjenestene. Menigheten har en bønnetjeneste og noen samtalegrupper, og har gjennomført mange alphakurs. Et diakonalt team tilbyr samtaler og stiller opp i forbindelse med sykehjemsandaktene. Det arrangeres også en diakonihelg hver høst samt en leir for eldre. Under den årlige bluesfestivalen i Notodden arrangerer menigheten "Blå messe" og driver dessuten kirkekafeen "Den blå fisk" i menighetshuset. Menighetsbladet "Inspirasjon" kommer ut fire ganger i året og distribueres til alle som er bosatt i soknet.

I visjonsformuleringen for Notodden menighet heter det: "Gjennom *misjon* ønsker vi å vinne mennesker for Jesus og tilby et *fellesskap*, der vi gjennom *tilbedelse* og *læring* får kraft til

teneste for Gud og medmennesker." Disse fem hensiktene avspeiles i at menigheten organiserer sitt arbeid gjennom fem sektorer, noe som går igjen i budsjettet, årsplanen og i årsmeldingen. En egen sektorledergruppe koordinerer arbeidet.

Menigheten ønsker en sokneprest som

- er Kristussentrert
- vil ta ansvar for å utøve daglig ledelse innenfor sitt ansvarsområde
- har evne til åndelig og strategisk ledelse i prosessen med å bygge og videreutvikle menighetsarbeidet i Notodden
- kan dokumentere gode samarbeidsevner og evne til nyskaping og utvikling
- vil være en pådriver for å utløse gaver og talenter, og veilede tilsatte og frivillige i menigheten.

Stillingen er tillagt boplikt. Presteboligen er fra 1950 og ligger vakkert til i et villastrøk ikke langt fra kirken. Den ble totalrenovert i 2004. Huset har tre stuer, to bad, hjemmekontor og fem soverom samt full kjeller, loft og garasje.

Bokmål er målform i Notodden sokn. Søker må bekrefte at hun/han kan bruke begge målformer.

Den som blir tilsatt, må finne seg i:

- Endringer i tjenesteordning for menighetsprester og regler om lønnsforhold og aldersgrense for geistlige tjenestemenn.

- Alle avgjørelser som blir tatt vedrørende tjenesten og tjenestested.

Kvinner oppfordres til å søke.

Det blir stilt særlig krav til samlivsform i tråd med Arbeidsmiljøloven § 13.4.2.

Stillingen lønnes som sokneprest, kode 0930, lønnstrinn 53-78. Lønns plassering er avhengig av kvalifikasjoner, ansiennitet m.v.

Pensjonsinnskudd.

Godtgjørelser etter gjeldende satser.

Tilbud om arbeidsveiledning.

Søknadsfrist: 20.01.2011.

Nærmere opplysning om stillingen kan man få ved å kontakte fungerende prost i Aust-Telemark, Asgeir Sele, tlf. 35 06 10 40 / 41 56 60 43, eller Agder og Telemark bispedømmekontor, tlf. 38 10 51 20.

Vi foretrekker elektroniske søknader med CV, vitnemål og referanser levert via vårt elektroniske søkersystem. Det vises til Agder og Telemark bispedømmes hjemmesider www.

kirken.no/agder. For informasjon om søknadsprosedyre kontakt førstekonsulent Grethe Ruud Hansen tlf. 38 10 51 47.

Agder og Telemark bispedømme

Sokneprest i Aust-Telemark prosti med Lunde og Flåbygd sokn som tenestestad - Agder og Telemark bispedømme.

Lunde ligg i Nome kommune i Telemark og er staden der Sørlandsbanen kryssar Telemarkskanalen. Til Lunde kan du koma med tog både frå Oslo og frå Kristiansand på litt over to timar. Biltur frå Skien tek 40 minutt og frå Bø eit kvarter. I tettstaden Lunde er det bank, to daglegvarebutikkar, apotek i butikk, bibliotekfilial, bokhandel, spisestadar (gatekjøkken, kafé og restaurant), legesenter og elles eit variert tilbud av forretningar. Bygda har vidaregåande skule og gode forhold for fritidsaktivitetar.

Lunde kyrkjelyd søkjer ein omgjengeleg prest med gode kommunikative evner. Det er ynskjeleg at soknepresten gjennom gudstenester, kyrkjelege handlingar, sjelesorg og anna kyrkjelydsbyggjande arbeid arbeider målmedvite for å realisera visjonen om å vera ein kyrkjelyd der gode relasjonar vert bygd: Relasjon til Gud, relasjon til kvarandre, relasjon til samfunnet rundt oss.

Lunde og Flåbygd kyrkjelyd har 2.500 medlemmer. Det vert halde gudsteneste i Lunde kyrkje (frå 1872) dei tre første søndagane i månaden. Siste søndag i månaden vert det halde gudsteneste i vekselvis Flåbygd kyrkje (frå 1822) og Landsmarka kapell (frå 1895). Kwart år vert det gjennomsnittleg halde 55 gudstenester, 25 dåp og 30 gravferder. Til stillinga ligg også eit avgrensa tal gudstenester og kyrkjelege handlingar i prostiet elles, framfor alt i Holla og Helgen.

Soknepresten deler kontor med øvrig stab sentralt i Lunde sentrum. I kyrkjestaben er det i dag sokneprest, ungdomsprest, kontor, to kyrkjetenarar, sekretær/klokkar (30 %), og to trusopplærarar (samla 55 %). Det vert halde

faste stabsmøte som soknepresten leier. Kyrkjelyden har hatt faseprosjekt innan Trusopp-læringsreformen, men skal no over i driftsfase med fullskala 0-18 år. Dette er ein utfordrande omstillingsfase fram mot ein god og realistisk trusopp-læringsplan. Kyrkjelyden har knytt til seg mange frivillige som treng oppfølging frå staben. Prosten held 6 tenestekonferansar samt 4 studiesamlingar årleg.

Det er eit aktivt arbeid for både indre- og ytre-misjon i bygda. Det vert drive kor for både born og vaksne. Det er fleire klubbar for born i ulike aldrar og på fredagar er ungdomsklubben Fidus ein attraktiv samlingsstad for ungdom. Meir om dette på www.lundemenighet.no. Mange av aktivitetane er lokalisert til Solhaug som er kyrkjelyden sitt eige hus.

Sjølv om hovudansvaret for ungdomsarbeidet og konfirmantarbeidet i dag ligg på ungdomspresten, er det ynskjeleg at soknepresten er aktivt deltakande i dette arbeidet. På same måte er det også med trusopp-læringa, der trusopp-lærar har hovudansvaret.

Nynorsk er målform i kyrkjelyden, men bokmål vert nytta på gudstenester for born og unge. Søkjar må stadfeste at han/ho kan nytte bae målformer.

Den som vert tilsett må finna seg i:

- Endringar i "Tjenesteordning for menighetsprester" og reglar om lønnsstilhøve og aldersgrense for geistlege tenestemenn.
- All avgjerse som vert teken vedrørande tenesta og tenestestad.

Kvinner vert oppmoda om å søkje.

Det vert stilt særleg krav til samlivsform i tråd med Arbeidsmiljøloven § 13.4.2.

Me ynskjer elektronisk søknad med CV, vitnemål og referansar levert via vårt elektroniske søknadssystem. Det vert vist til heimesidene til Agder og Telemark bispedømme: www.kirken.no/agder.

For informasjon om søknadsprosedyre, kontakt førstekonsulent Grethe Ruud Hansen tlf. 38 10 51 47

Søknadsfrist: 20.01.2011

Kontaktinfo:

Asgeir Sele, fung. prost i Aust-Telemark,
35 06 10 40 / 41 56 60 43
Agder og Telemark bispedømmekontor,
38 10 51 20

Arbeidsoppgåver:

- Leie prestenesta i soknet
- Gudstenester og kyrkjelege handlingar
- Sjelesorg og sjukeheimsandaktar
- Delta i barne- og ungdomsarbeid

Vi tilbyr

- Stillinga er tillagt buplikt. Prestebustaden er frå ca. 1850 og ligg svært vakkert til med utsikt over bygda og kanalen. Det er kort veg til kyrkje og skule. Bustaden har tre stover, fire soverom, kontor, vaskerom, kjøkken, bad og toalett. Det er kjellar under heile huset, dobbel garasje og stabbur til eigedomen. Det vil bli stilt midlertidig bustad til disposisjon dersom bustaden ikkje er ferdig oppussa ved tiltreding.
- Stillinga vert lønna som sokneprest, kode 0930, lønnstrinn 53-78
- Pensjonsinnskott
- Godtgjersle etter gjeldande takstar
- Tilbod om arbeidsretteiing

Diverse arbeidsforhold

- Stillingsbrøk: 100%
- Fast

Personlege eigenskapar

- Den som vert tilsett må
- vera omgjengeleg
- ha gode kommunikative evner
- ha gode samarbeidsevner
- kunna jobba målretta
- ha evne til nyskaping

Arbeidsstad

Lunde

Agder og Telemark bispedømme

Det er ledig stilling som sokneprest i Valle og Hylestad sokn og Bykle sokn i Otredal prosti. Dei to sokna øvst i Setesdal omfattar kommunane Valle og Bykle i Aust-Agder. Tenesteområde er sokna i Valle, Bykle og Bygland kommune.

Fire ulike bygder ligg etter kvarandre langs Riksveg 9. Det er sju og ei halv mil frå Hylestad i sør, via kommunesentra i Valle og i Bykle, til Hovden i nord. I tillegg noko spreidd busetnad på gardar og mindre grendesamfunn. Her finn ein både jordbruk, vasskraftverk, entreprenørskap og ei sterk turistnærings i vekst i høgfjellet. Hovden er ein vintersportsstad der det kan vere opp mot 20.000 turistar i jol, påske og andre høgsesongshelger. Dette har innverknad på stillinga i høve til dømes gudsteneestetilbod, samarbeid med grupper som kjem på besøk, og krisearbeid. Prestegarden ligg i Valle. Næraste by er Kristiansand, 16 mil sør for Valle.

Folketalet i Valle er i underkant av 1.300, i Bykle litt over 900. Om lag 90 % er medlem i Den norske kyrkja. Alle fire bygdene er kyrkje-stader; kyrkjene er jamt over i god stand:

- Hylestad kyrkje, 1839, 150 sitjeplassar, ca. 20 gudstenester.
- Valle kyrkje, 1844, 400 sitjeplassar, ca. 20 gudstenester.
- Bykle kyrkje, 2004, 220 sitjeplassar, ca. 20 gudstenester.
- Bykle gamle kyrkje, 1620, 80 sitjeplassar, ikkje gudstenester.
- Fjellgardane kyrkje (Hovden), 1957, 110 sitjeplassar, ca. 10 gudstenester.

Det er kyrkjegard og bårhus i alle fire bygdene.

Alle kyrkjene har gode orgel; alle er ganske nye eller nyrestaurerte. I tillegg til kyrkjene blir bedehus, samfunnshus og andre forsamlingslokale nytta til kristeleg arbeid.

I begge sokna er det tilsett kyrkjevevje/-sjef i fulle stillingar, der 40 % av stillingane er kyrkjelydsarbeid. Kyrkjelydane har felles kantor/organist i 100 % stilling, 40 % i Bykle og 60 % i Valle. Kyrkjetenarar/klokkarar i små stillingar ved kvar kyrkje, knytt til gudstenester og kyrkjelege handlingar. Diakon i 70 % stilling i prostiet, 30 % av denne stillinga i Valle og Bykle. Dei tilsette har arbeidsplass på litt ulike stader. Soknepresten har kontor-

plass i Valle kommunehus der også kyrkje-sjefen i Valle har kontor.

Plan for trusoppplæring er under utarbeiding, og det vert drive sundagsskular, barnekor, speidar, hobbygrupper og einskildtiltak for barn og ungdom. Det er vanlegvis god oppslutnad om konfirmasjonen; kulla plar vere ca. 20-25 totalt. Soknepresten har ansvaret for konfirmasjonsundervisninga. Setesdal vidaregåande skule har avdelingar i Valle og på Hovden. Samarbeidet mellom friviljuge og tilsette er godt. Det er Bibel-/samtalegrupper for vaksne, har vore fleire Alphakurs, og det er stadig møtehelger, hovudsakleg ved Normisjon og NLM. Det er alders- og sjukeheimar i Valle og Bykle, der soknepresten har regelmessige andaktar. I Bykle er det ei pinseforsamling og i Valle ein kyrkjelyd i Den evangelisk-lutherske frikyrkja.

Kyrkjelyden ønskjer ein sokneprest som

- har evne til åndeleg og strategisk leing i prosessen med å bygge og utvikle kyrkjelydsarbeidet (m.a. med tanke på trusopp-læringa).
- kan dokumentere gode samarbeidsevner og evne til nyskaping og utvikling.
- kan vere ein pådrivar for å løyse ut gåver og talent, og rettleie tilsette og friviljuge i kyrkjelyden.

Prosten leiar prestetenesta i prostiet. Det er månadlege samlingar for fagleg utvikling, åndeleg og sosialt fellesskap og drøfting. På nokre av møta vert også andre faggrupper invitert med.

Agder og Telemark tilbyr alle sine medarbeidarar arbeidsvegledning (ABV), og det blir venta at den som blir tilsett er motivert for det.

Stillinga er tillagt buplikt Prestegarden er i god stand, bygd i 1924. Bustaden ligg solrikt og usjenert til rett ved Valle kyrkje. I første høgda ligg nyoppussa kjøkken med kjølerom, tre stover, kontor og toalett. I 2. høgda ligg fem soverom, vaskerom og bad. Det vert for tida arbeid med ei vidare standardheving av heile bustaden.

Det er garasje med stor vedbod, stabbur og 2 mål hage med frukttre og bærbuskar.

Området er flott for friluftsliv. Det er generelt gode sosiale tilhøve og vel utbygde kommunale tenester. Full barnehagedekning og gode omsorgsordningar. Det er gode sjansar for jobb for

ektemake.

Stillinga lysast ut etter ny tenesteordning for Den norske kyrkja, gjeldande frå 01.07.04. Den som blir tilsett må rette seg etter:

- Endringar i tenesteordning for kyrkjelydsprestar og reglar om lønstillhøve og aldersgrense for geistlege tenestemenn.
- Eventuell deling eller regulering av soknegrenser og avgjerder i høve til teneste og tenesteområde.
- Eventuelle vedtak om leie, bruk og flytting av bustad.

Målforma er nynorsk, men søkjarar må kunne bruke begge målformer.

Stillinga er løna som sokneprest i kode 0930 lønnstrinn 51 - 68. Pensjonsinnskot. Til løna kjem regulativmessige godtgjersler og skysgodtgjersle etter staten sitt regulativ.

Kvinner oppfordrast til å søkje.

Det blir stilt særleg krav til samlivsform i tråd med Arbeidsmiljøloven § 13.4.2.

Søknadsfrist: 20.01.2011

Vi ynskjer helst elektroniske søknadar med CV, vitnemål og referansar levert via det elektroniske søkarsystemet vårt. Det vert vist til heimesidene til Agder og Telemark bispedøme på www.kirken.no/agder. For informasjon om søknadsprosedyre, kontakt førstekonsulent Grethe Ruud Hansen tlf. 38 10 51 47.

Nærare opplysningar om stillinga kan ein få ved å vende seg til bispedømekontoret, tlf. 38 10 51 20 eller til

- Vik. sokneprest Terje Seilskjær, tlf. 90 64 03 59.
- Kyrkjeverje i Bykle Truls Thonhaugen, tlf. 37 93 85 70 / 95 20 43 04.
- Kyrkjesjef i Valle Sissa Ringstad, tlf. 37 93 75 24 / 97 78 47 06.
- Prost Bernt Olav Jensen, tlf. 38 15 00 84 / 41 69 94 86.

SYKEHUSET
ØSTFOLD

Sykehuset Østfold er områdesykehus for Østfold og gir spesialisthelsetjenester innenfor somatikk, psykisk helsevern og rus. Sykehuset Østfold har 4.600 medarbeidere og er lokalisert i Fredrikstad, Moss, Halden, Askim, Eidsberg og Sarpsborg. Sammen med Helse Sør-Øst planlegger Sykehuset Østfold en ny struktur med samling av somatikk og psykisk helsevern. Nytt sykehus på Kalnes ved Sarpsborg og opprustning av Moss skal gi gode tjenester i framtiden. Sykehuset på Kalnes er planlagt ferdig i 2015.

Divisjon for medisinsk service

Prestetjenesten Fredrikstad

Sykehusprest

100 % fast stilling.

Nærmere opplysninger om stillingen kan rettes til avdelingsjef Sigmund Nakkim, tlf. 69 86 16 30 eller mobil 480 02 952.

Jobbnorge.no

Fullstendig utlysningstekst finnes på www.sykehuset-ostfold.no, på www.nav.no eller www.jobbnorge.no. Søknaden sendes elektronisk via link på www.jobbnorge.no. Har du spørsmål, ta kontakt med Jobbnorges kundeservice, tlf. 75 54 22 29. Søknadsfrist: 31.01.2010.

Børre Knudsen

HIMMELRIKETS NØKLER

Prekener og artikler

(Redigert av Annie og Johannes Sørensen)

Luther

"Børre Knudsen har en sterk bibelsk forkynnelse som preges av at han lever i Ordet. Han forkynner lov og evangelium. Når han forklarer Det nye testamente i lys av Det gamle testamente, er det som om bokrullen med seglene er brutt."

Johannes Sørensen

Kr 249,-

Luther Forlag

Besøk oss på: www.lutherforlag.no

Sykehuset Innlandet HF
Divisjon Psykisk helsevern

Divisjon Psykisk helsevern har om lag 1 700 årsverk og behandler mer enn 16 000 mennesker pr. år. Divisjonen er inne i en prosess med særlig vektlegging av videreutvikling av desentraliserte tjenester i Hedmark og Oppland.

Sanderud har en flott og sentral beliggenhet ved Mjøsa. Kort avstand til hovedstaden, Gardermoen og fjellene. Flotte turområder, gode skoletilbud og et meget aktivt og variert kulturliv.

Sykehuset Innlandet HF Sanderud har 4 sentralsykehusavdelinger innen psykisk helsevern. Døgnetenhet for DPS Hamar og forskningsenheter. Relgionpsykologisk senter er også på Sanderud.

Stillingen hører administrativt under avdelingssjef ved Avdeling for Alderspsykiatri. Presten er under kirkelig tilsyn av Biskopen i Hamar.

Avdeling for Alderspsykiatri, Sanderud har ledig stilling for:

Sykehusprest

Ref.nr. 841746548

100 % fast stilling

Kontakt: Avd.sjef Susan Juell, tlf. 480 74 273 eller Lars Danbolt, tlf. 941 46 581

Søknadsfrist: 21.01.2011

Sykehuset Innlandet HF bruker elektronisk verktøy til rekruttering (WebCruiter).

Gå inn på våre hjemmesider www.sykehuset-innlandet.no for å søke stilling og for fullstendig utlysningstekst.

Som hovedregel oppføres alle søkere på offentlig søkerliste.

Søkere som anmoder om å bli unntatt fra denne bes begrunne dette i søknaden.

Dersom anmodningen ikke kan tas til følge vil søker bli konferert før søkerlisten offentliggjøres.

For stillinger hvor det er pålagt ved lov om norsk autorisasjon, kreves fremleggelse av autorisasjonsdokumenter før tiltredelse.

Vitnemål og attester tas med til et evt. intervju.

HELSE SØR-ØST

Returadresse:
Luther Forlag
Grensens 3
0159 OSLO

UTKOMMER annenhver uke på Luther Forlag og redigeres av professor Harald Hegstad, kapellan Sunniva Gylver og universitetslektor Sjur Isaksen.

REDAKSJON

Luthersk Kirketidende, v/Eyolf Berg,
Luther Forlag, Grensen 3, 0159 OSLO.
Red. sekr.: Eyolf Berg.
Tlf. 91 17 65 37.
e-post: redaksjon.lk@lutherforlag.no

LESERINNLEGG til Luthersk Kirketidende mottas med takk og kan sendes til ovenstående e-postadresse.

ABONNEMENT, ADRESSEENDRING O.L.:

Luthersk Kirketidende v/Eyolf Berg,
Luther Forlag, Grensen 3, 0159 OSLO.
Tlf. 91 17 65 37.
e-post: redaksjon.lk@lutherforlag.no

Pris kr. 550,- pr. år for Norge. Utlandet kr. 750,- pr. år.
Abonnementet inkluderer Halvårsskrift for Praktisk Teologi (2 numre pr. år).
Kontonummer: 3000.14.73669

ANNONSEPRISER

Det er muligheter for følgende 7 annonsemøduler i LK:

1. *1/2 kvartside* (Høyde 42 mm, bredde 61 mm) kr. 750,- +mva
 2. *Kvartside* (Høyde 42 mm, bredde 127 mm) kr. 1000,- +mva
 3. *Halvside* (Høyde 177 mm, bredde 61 mm) kr. 2000,- +mva
 4. *Halvside* (Høyde 85 mm, bredde 127 mm) kr. 2000,- +mva
 5. *3/4 side* (Høyde 130 mm, bredde 127 mm) kr. 2500,- +mva
 6. *Helside* (Høyde 177 mm, bredde 127 mm) kr. 3000,- +mva
 7. *Dobbelside* (Høyde 177 mm, bredde 2x127 mm) kr. 5000,- +mva
- Overstående priser gjelder s/hv-annonser. Tillegg for farger: kr. 1500,- +mva

ISSN 0332-5431

